
UNIVERSITATEA "ALEXANDRU IOAN CUZA" DIN IAŞI
FACULTATEA DE INFORMATICĂ

Lucrare de Licență

Percepția Adâncimii
din
Imagini Monocular

propusă de

Radu Manole

Sesiunea: Iulie, 2018

Coordonator științific
Prof. Dr. Anca Ignat

UNIVERSITATEA "ALEXANDRU IOAN CUZA" DIN IAŞI
FACULTATEA DE INFORMATICĂ

Lucrare de Licență

Percepția Adâncimii
din
Imagini Monoculare

propusă de

Radu Manole

Sesiunea: Iulie, 2018

Coordonator științific
Prof. Dr. Anca Ignat

Avizat,
Îndrumător de licență
Lect. dr. Anca Ignat
Data 29 Iunie 2018

DECLARAȚIE PRIVIND ORIGINALITATE ȘI RESPECTAREA DREPTURILOR DE AUTOR

Subsemnatul Radu Manole cu domiciliul în or. Rîșcani, raionul Rîșcani, Republica Moldova, născut la data de 3 martie 1994, identificat prin CNP 2004030006535, absolvant al Universității "Alexandru Ioan Cuza" din Iași, Facultatea de Informatică, specializarea Informatică, promoția 2016, declar pe propria răspundere, cunoscând consecințele falsului în declarații în sensul art. 326 din Noul Cod Penal și dispozițiile Legii Educației Naționale nr. 1/2011 art.143 al. 4 și 5 referitoare la plagiat, că lucrarea de licență cu titlul: "Percepția Adâncimii din Imagini Monocular" elaborată sub îndrumarea d-na Anca Ignat, pe care urmează să o susțină în fața comisiei este originală, îmi aparține și îmi asum conținutul său în întregime.

De asemenea, declar că sunt de acord ca lucrarea mea de licență să fie verificată prin orice modalitate legală pentru confirmarea originalității, consumând inclusiv introducerea conținutului său într-o bază de date în acest scop.

Am luat la cunoștință despre faptul că este interzisă comercializarea de lucrări științifice în vederea facilitării falsificării de către cumpărător a calității de autor al unei lucrări de licență, de diploma sau de disertație și în acest sens, declar pe proprie răspundere că lucrarea de față nu a fost copiată ci reprezintă rodul cercetării pe care am întreprins-o.

Iași, 29 iunie 2018

Absolvent Radu Manole

DECLARAȚIE DE CONSUMĂMÂNT

Prin prezenta declar că sunt de acord ca Lucrarea de licență cu titlul "Percepția Adâncimii din Imagini Monocular", codul sursă al programelor și celelalte conținuturi (grafice, multimedia, date de test etc.) care însotesc această lucrare să fie utilizate în cadrul Facultății de Informatică. De asemenea, sunt de acord ca Facultatea de Informatică de la Universitatea Alexandru Ioan Cuza Iași să utilizeze, modifice, reproducă și să distribue în scopuri necomerciale programele-calculator, format executabil și sursă, realizate de mine în cadrul prezentei lucrări de licență.

Iași, 29 iunie 2018

Absolvent Radu Manole

Cuprins

Abrevieri	5
Abstract	7
1 Introducere	9
1.1 Prezentarea generală a temei și motivația	9
1.2 Date seturi de adâncime	10
2 Contribuții	13
3 Metodologii	15
3.1 Random Markov Field	15
3.2 Abordare non-parametrică	17
3.3 CNN cu două componente, <i>coarse (non-granular)</i> global și <i>fine (fin)</i> local	19
3.4 Problemă de optimizare discretă-continuă	20
3.5 Regresie la caracteristicile adânci, și CRF-uri ierarhice	21
3.6 Învățare reziduală	23
3.7 Adâncimea relativă și rezolvarea problemei datelor de antrenament	25
3.8 Învățarea Nesupervizată	26
3.8.1 Autoencoder	26
3.8.2 Reconstrucție a imaginii în timpul antrenamentului	27
3.8.3 Secvențe video ca antrenament	29
3.9 Învățare semi-supervizată	31
3.10 Stereo vision de ultimă generație Deep3D	32
3.11 Perspectivă sintetizată (<i>view synthesis</i>) + potrivirea stereo (<i>stereo matching</i>)	33
3.12 Eroarea și exemple	35
3.12.1 Metricile de evaluare a erorilor	35
4 Percepția adâncimii dintr-o singură imagine, implementare	37
4.1 Sistemul de Coordonate a Planului de Pămînt	37
4.1.1 Prinzipiul de Formalre a Imaginei	38
4.2 Algoritmul de Generare a Sistemului de Coordonate de Adâncime	39
4.3 Algoritm de percepție a adâncimii în imagine	41
4.3.1 Segmentarea de textură	42
4.3.2 Percepția adâncimii în imagine	42

5 Concluzie	45
Bibliografie	47

Listă de figuri

3.1	Incorporarea caracteristicilor multiscale	16
3.2	Măștile de detecție a caracteristicilor imaginii	16
3.3	Pipeline-nul de estimare a adâncimii	18
3.4	Modelul architecturei <i>coarse-fine</i>	19
3.5	Comparația calitativă a adâncimilor estimate cu depth transfer (Karsch et al.) [6] și cu metoda dată (Liu et al.) [7] din setul de date Make3D. Culoarea indică adâncimea (roșu este departe, albastru este aproape)	22
3.6	Vizualizarea framework-ului multiscale	23
3.7	Arhitectura rețelei	24
3.8	Design de rețea. Fiecare bloc reprezintă un strat. Blocurile care împărtășesc aceeași culoare sunt identice. Semnul \oplus indică adăugarea elementului. Blocul H este o conoluție cu filtru 3x3	25
3.9	Architectura metodei lui Garg et al. [40]	27
3.10	Strategii de <i>sapling</i> pentru maparea inversă	28
3.11	Pipelinul metode Zhout et al.	30
3.12	Arhitectura sistemului semi-supervizat	32
3.13	Architectura Deep3D	33
3.14	Modelul lui Luo et al. [18]	34
3.15	Rezultatele vizuale pe baza de date KITTI	36
4.1	Principiul de formare al imaginei optice	39
4.2	Relația dintre coordonatele 2D și 3D	39
4.3	Caracteristicile dispozitivului	40

Listă de tabele

3.1	Efectul caracteristicilor multiscale și caracteristicile coloanelor asupra preciziei (eroarea relativă)	17
3.2	Erori de adâncime pe baza de date Make3D pe două criterii C_1 și C_2	21
3.3	Comparatia erorilor metodelor nesupervizate	31
3.4	(NYU)NYU Depth v2 [23], Make3D [3, 2], KITTI [16]	36
4.1	Algoritmul de Generare a Sistemului de Coordonate de Adâncime	41
4.2	Percepția adâncimii în imagine	43

Abrevieri

CNN rețea neuronală profundă

CRF câmp random condițional

DCNN rețea neuronală profundă convolutivă

DCNN rețelei neuronale profunde convolutivă

DIRP Depth image based rendering / Adâncime de redare bazată pe imagine

MRF Markov Random Field

RGBD Red Green Blue Depth

Abstract

Percepția adâncimii dintr-o singură imagine, sau învățarea adâncimii dintr-o imagine monococulară, a fost o problemă cu interes din primele zile ale domeniului de cercetare de recunoaștere a imaginilor. Având la intrare doar o singură imagine 2D, este dorit ca metoda să extragă cât mai multă informație 3D, de obicei, fiind de forma unui tabel bidimensional, în care fiecare celulă să corespundă cu pixelul respectiv din imagine, iar valoarea reprezentând distanța de la obiectul din imagine până la cameră, sau pe scurt harta de adâncime.

Creierul uman are puterea de a recunoaște și analiza imaginile cu ușurință. Pentru om este foarte ușor să înțeleagă structurile 3-d, distanța dintre ele și diferența dintre anumite obiecte. Însă pentru sistemele computaționale de prelucrare a imaginilor, deducerea unui mesh 3D dintr-o imagine devine o problemă foarte complicată. Întradevăr, din perspectiva matematică producerea adâncimii 3-d este imposibilă din cauza ambiguității, deoarece noi nu știm dacă imaginea este a unei picturi sau a unui mediu 3-d. Dar în practică oamenii pricep adâncimea cu o ușurință remarcabilă, fiind numai o singură imagine. Prin rezolvarea acestei probleme, dorința este ca calculatorul să aibă aceeași putere, sau aproximativ, de recunoaștere a adâncimii într-o imagine pentru că acestă problemă este aplicată într-un număr mare de domenii importante, cum ar fi robotica, realitatea augmentată, reconstrucția 3D și conducerea automată a mașinelor etc.

Creierul omenesc rezolvă această problemă cu ajutorul la numeroase indicii. Aceste indicii sunt de obicei grupate în patru categorii distincte: monoculare, stereo, mișcare parallax și de focus. Oamenii combină aceste indicii pentru a înțelege structura 3D a lumii. Majoritatea modelelor propuse în literatură pentru a rezolva această problemă se bazează pe câteva indicii din aceste patru. Vederea stereo este o problemă separată de aceasta, deoarece constrângerea este de a avea doar o singură imagine a scenei, vederea stereo nu poate fi direct folosită pentru rezolvarea problemei în cauză.

În ultima vreme, cu avansarea domeniului de informatică inteligență artificială, s-au creat diverse modele probabilistice care au încercat să rezolve această problemă fără a utiliza direct indicii de adâncime, ci a creând o rețea ce încearcă să infereze adâncimea prin antrenarea rețelei date. În această lucrare descriu diferite tipuri de abordări din punct de vedere a învățării automate.

1 Introducere

În acest capitol descriu principalele motivații pentru a studia metodele de recunoaștere a adâncimii dintr-o imagine monoculară, și descrierea resurselor pentru crearea metodelor probabilistice.

1.1 Prezentarea generală a temei și motivația

Una dintre cele mai importante aplicații, este domeniul de robotică, senzorii de profunzime au devenit un instrument necesar pentru acest domeniu datorită multitudinii de aplicații, ca de exemplu evitarea obstacolelor, navigația, localizarea și cartografierea mediului. Din această cauză senzorii cum ar fi Microsoft Kinect [38], sunt adesea folosiți pentru această problemă. Cu toate acestea, ei sunt foarte sensibili la lumina soarelui și sunt impractică pentru utilizarea în aer liber și, de asemenea, de regulă sunt grele și consumă multă energie. Acest lucru îi face foarte nepotrivite pentru a fi utilizati în aplicații de robotică de dimensiune mică, cum ar fi vehiculele micro-aeriene, care sunt constrânse din punct de vedere energetic și au capacitatea foarte reduse de transport.

Pentru aceste aplicații sunt de obicei folosite camerele stereo pasive deoarece sunt destul de eficiente din punct de vedere energetic și pot fi foarte mici și ușoare. Prințipiu după care funcționează sistemele de vizionare stereo este destul de simplu și se bazează pe găsirea punctelor corespunzătoare între imaginile camerei din stângi și celei drepti și folosirea distanței dintre ele (disparitatea binoculară) pentru a deduce adâncimea punctului. Procesul de potrivire stereo (*stereo matching*) este un compromis între complexitatea computațională și densitatea hărții de adâncime. Una dintre probleme este că regiunile cu textură scăzută sunt greu de împerecheat din cauza lipsei de caracteristici între cele două imagini stereo, pentru a găsi corespondența lor.

Există de asemenea și limite fizice la acuratețea unui sistem stereo. Algoritmii de potrivire nu merg în regiunile ocluse, vizibile la una dintre camere, dar nu și la celălaltă. Nu există posibilitatea de a găsi corespondențe, având în vedere că regiunea este ascunsă într-o dintre imaginile stereo. În plus, distanța maximă măsurabilă de către sistemul stereo este invers proporțional cu distanța dintre cele două obiective ale camerelor. Din cauza acestor probleme, un sistem de vedere stereo are o limită maximă și o limită minimă în același timp. De asemenea potrivirea stereo devine imposibilă la distanțe mici din cauza ocluziei excesive, deoarece obiectele încep a

pare diverit în imaginile stereo, la fel la distanță maximă diferența dintre cele două imagini devine de nerecunoscut.

Unele limitări importante ale viziunii stereo ar putea fi depășite prin completarea acesteia cu estimarea adâncimii monoculare. Estimarea adâncimii monoculare se bazează pe exploatarea atât a proprietăților locale ale texturii, a gradientilor și a culorilor, cât și a relațiilor geometrice globale, cum ar fi plasarea obiectului relativ și indicii de perspectivă, fără constrângeri a priori asupra intervalelor minime și maxime, ocluziilor. Este argumentat că estimarea adâncimii monoculare poate fi utilizată pentru a îmbunătăți un algoritm de vizionare stereo: prin utilizarea informațiilor complementare, acesta ar trebui să furnizeze estimări de profunzime mai precise în regiunile de ocluzie și de potrivire stereo de încredere scăzută.

1.2 Data seturi de adâncime

O parte esențială în învățarea automată sunt datele utilizate pentru antrenare și testare. Diverse seturi de date RGBD au devenit standard în literatură, fiind folosite pentru măsurarea performanțelor algoritmilor. Mergem la lucrările recente ale lui Firman și alții [22], pentru un studiu cuprinzător al seturilor de date existente și a predicțiilor pe viitor pentru viitor.

Saxena et al. [3, 2] au publicat setul de date pe care l-au folosit pentru a-și forma algoritmul Make3D, constând din perechi de imagini în aer liber și date de adâncime, colectate utilizând un scanner 3D cu laser. Imaginele sunt $2,272 \times 1,704$ în rezoluție, în timp ce hărțile adâncime sunt de 55×305 . Setul este împărțit canonice într-un eșantion de antrenare de 400 de imagini și 134 de testare.

Silberman et al. [23] a introdus setul de date NYU Depth Dataset V2, format din 1449 imagini RGBD cu ajutorul unui senzor Kinect într-o gamă largă de scene de interior. În afară de hărți de adâncime, setul de date este puternic anotat cu etichete per-pixel obiect, precum și tipul de suport. Atât imaginile cât și hărțile de adâncime au rezoluția de 640×480 pixeli.

În 2012, Geiger et al. [16] a dezvoltat suita de referință pentru viziune KITTI, destinată evaluării multiplelor sarcini de computer vision, și anume a algoritmilor de potrivire stereo și flux optic și a sarcinilor de nivel înalt, cum ar fi odometria vizuală, SLAM și detectarea și urmărirea obiectelor. Setul de date este format din perechi de imagini stereo în aer liber și hărți de adânci însoțitoare, obținute cu ajutorul unui scanner laser pe partea superioară a unei mașini în mișcare. În 2015, Menze et al. [24, 25] a îmbunătățit KITTI cu un flux suplimentar stereo, optic și un set de date pentru fluxul de scenă, colectate folosind mijloace similare, dar care prezintă scene dinamice, nu statice. Setul de date este împărțit în 200 imagini de antrenare și 200 de testare, pentru care nu există hărți de adâncime adevărate făcute publice. Imaginele și hărțile de adâncime sunt de aproximativ 1242×375 în

rezoluție, cu variații mici între cadre datorită diferenței de crop în timpul calibrării și a corectării de distorsionare.

Mai recent, Mayer et al. [26] au lucrat pe trei seturi de date sintetice sterile masive, totalizând peste 35.000 de perechi de imagini, care, la fel ca KITTI, au scopul de a furniza discrepanță reală, flux optic și hărți de scenă de flux, făcându-le potrivite pentru o gamă largă de aplicații în computer vision. Cele trei seturi de date constau în scene animate ale obiectelor de zbor random, un scurtmetraj animat și o mașină de condus KITTI. Numărul mare și variabilitatea eșantioanelor din setul de date îl fac adecvat pentru antrenarea unei arhitecturi de rețea neuronală profundă, pe care autorii o demonstrează prin obținerea rezultatelor de ultimă generație în domeniul stereo, estimarea disparităților și rezultate promițătoare în estimarea fluxului de scenă.

Chen et al. [37] a făcut crowd-source la o mulțime de date de adnotări relative de adâncime, utilizând imagini din Flickr cu setări nestructurate. Persoanele care au participat în crowd-sourcing au fost prezentate cu o imagine și două puncte evidențiate și au fost întrebați care dintre cele două puncte este mai aproape. Punctele au fost fie eșantionate radnom din întreaga imagine, fie de-a lungul aceleiași linii orizontale și simetrice în raport cu centrul. Astfel au fost obținute în total mai mult de 500 000 de perechi. Acest set de date este util pentru metodele care se bazează pe măsurători de adâncime relativă, mai degrabă decât absolută.

2 Contribuții

Prin analiza sistemelor și istoriei perceptiei adâncimii în imagini monoculare am adus următoarele contribuții:

- Conduc un studiu de caz a problemei de estimare a adâncimii, de unde a început dezvoltarea, ce metode se folosesc, cum s-a ajuns la CNN-uri pentru rezolvarea problemei, care sunt cele mai importante progrese, unde s-a ajuns și ce împiedică dezvoltarea pe viitor.
- Prezint arhitectura metodelor eminente, compar utilitatea acestor metode, diferența de eroari dintre metodele date.
- Fiind o problemă ce se potrivește învățării automate, mai ales folosirii CNN-urilor, fac o evaluare a datelor de antrenament folosite, timpul de antrenament, necesitatea unui hardware puternic, în comparație cu rezultate satisfăcătoare și complexitatea lui.
- Implementarea unui model intuitiv simplu pentru algoritmul de percepție al adâncimii, ce nu se bazează direct pe învățarea automată.

3 Metodologii

În acest capitol ofer o privire mai amănunțită asupra celor mai importante contribuții din literatură cu privire la estimarea adâncimii într-o imagine.

3.1 Random Markov Field

În Saxena et. al [1] se ia abordarea de învățare supervizată a acestei probleme, care se începe prin colectarea unui set de imagini monoculare de antrenament cu harta lor de adâncime adevărată. Apoi, se aplică învățarea supervizată pentru a prezice harta de adâncime ca o funcție a imaginii. Modelul lui Saxene utilizează un Markov Random Field (MRF) antrenat în mod discriminativ, care încorporează caracteristici multiscale locale și globale și modelează atât adâncimile punctelor individuale, cât și relația dintre adâncimile diferitor puncte. Aceasta arată că chiar și pe scene nestructurate, algoritmul dat este în măsură să recupereze o adâncime destul de precisă.

Saxena et. al [1] au început cu folosirea unui scanner de distanță 3-D pentru a colecta date de antrenament, care conțin un set mare de imagini și adâncimea lor corespunzătoare. Folosind acest set de antrenament, MRF-ul este învățat în mod supervizat pentru a prezice profunzimea; astfel, mai degrabă decât modelarea distribuției comune a caracteristicilor și adâncimilor imaginii, modelează doar distribuția posterioară a adâncimilor date de caracteristicele imaginilor. Modelul de bază folosește termenii L2 (Gaussian) în potențialul interacțiunii MRF și captează adâncimile și interacțiunile între adâncimi la dimensiuni spațiale multiple. Mai este prezentat un alt model care utilizează potențialul de interacțiune L1 (Laplacian). Învățarea în acest model este aproximativă, dar inferența posterioară MAP exactă este tractabilă (similară MRF-urilor Gaussian) prin programare liniară și oferă o mai mare precizie a adâncimii decât modelul simplu Gaussian.

În figura Figure 3.1 este reprezentată incorporarea caracteristicilor prin împărțirea imaginii în *patch-uri* mici dreptunghiulare și se estimează o singură valoare de adâncime pentru fiecare *patch*. Se utilizează două tipuri de caracteristici: caracteristici de profunzime absolută - folosite pentru a estima adâncimea absolută la un anumit *patch*, și caracteristici relative - care se folosesc pentru a estima adâncimea relativă (mărimea diferenței de adâncime între două *patch-uri*). Aceste caracteristici încearcă să capteze două procese din sistemul vizual uman: procesarea caracteristicilor locale (caracteristici absolute), cum ar fi că cerul este departe; și caracteristici

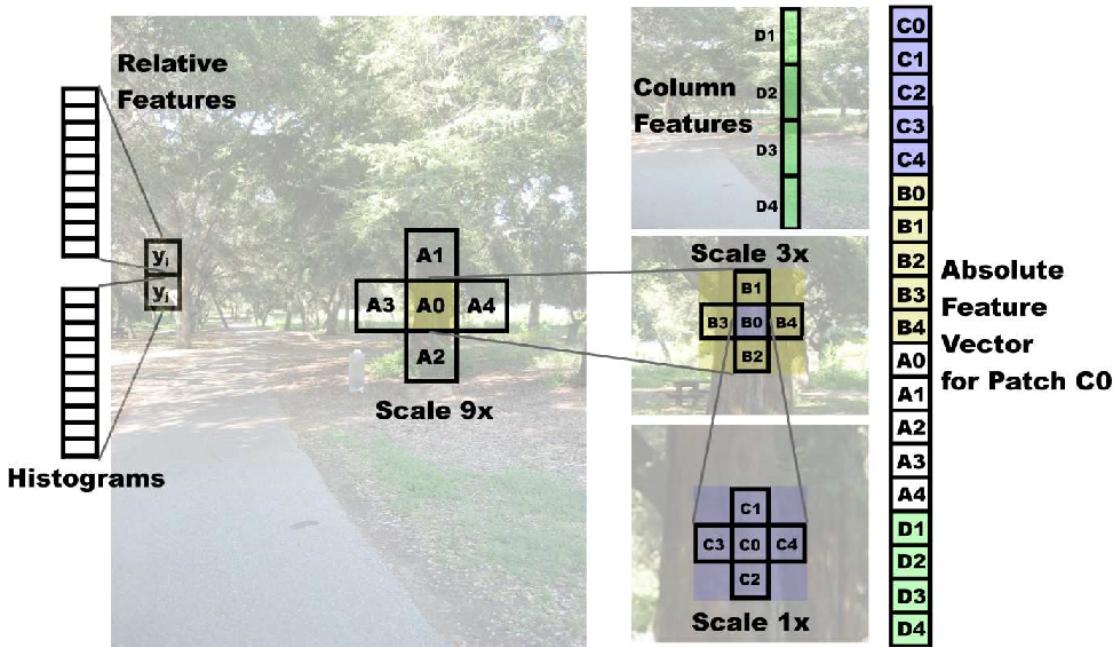

Figura 3.1: Incorporarea caracteristicilor multiscale

de continuitate (caracteristici relative), un proces prin care oamenii înțeleg dacă două *patch-uri* adiacente sunt conectate fizic în 3-d și astfel au adâncimi similare.

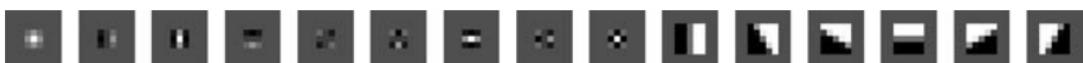

Figura 3.2: Măștile de detectie a caracteristicilor imaginii

Se aleg caracteristicile care capturează trei tipuri de indicii locale: variații de textură, gradienți de textură, și culoare. Informația texturii este conținută în canalele de intensitate a imaginii. Pentru a captrura aceste caracteristici se aplică măștile lui Laws pe aceste canale, pentru a calcula energia texturii (primele nouă sunt măști cu marimea de 3×3 Figure 3.2). Ceata se reflectă în informația de frecvență joasă din canalele de culoare și se captează cu ajutorul unui filtru mediu local (prima mască din Figure 3.2) pe canalele de culoare. În cele din urmă, pentru a calcula o estimare a gradientului de textură care este robustă la zgomot, canalul de intensitate se înfășurează cu șase filtre de orientare a marginii, distanțate la intervale de 30° .

Algoritmul a fost învățat și testat pe un set de imagini din mai multe medii (copaci, tufișuri, clădiri, oameni și copaci, interior etc.).

Tabelul Table 3.1 prezintă rezultatele testului atunci când se utilizează combinații de caracteristici diferite. Eroarea medie absolută este pe o scară logaritmica (baza 10). H1 și H2 reprezintă statistici sumare pentru $k = 1, 2$. S1, S2 și S3 reprezintă cele trei scale. C reprezintă funcțiile coloanei. Nivelul de bază este invatat numai cu

Caracteristici	Toate	Pădure	Campus	Interior
Baseline	0.296	0.283	0.343	0.228
Gaussian (S1,S2,S3,H1,H2,fara vecini)	0.162	0.159	0.166	0.165
Gaussian (S1, H1,H2)	0.171	0.164	0.189	0.173
GAUSSIAN (S1,S2, H1,H2)	0.155	0.151	0.164	0.157
GAUSSIAN (S1, S2,S3, H1,H2)	0.144	0.144	0.143	0.144
GAUSSIAN (S1,S2,S3, C, H1)	0.139	0.140	0.141	0.122
GAUSSIAN (S1,S2,S3, C, H1,H2)	0.133	0.135	0.132	0.124
LAPLACIAN	0.132	0.133	0.142	0.084

Tabela 3.1: Efectul caracteristicilor multiscale și caracteristicile coloanelor asupra preciziei (eroarea relativă)

termenul de părtinire (fără caracteristici). Vedem că utilizarea funcțiilor *multiscale* și a coloanelor îmbunătățește semnificativ performanța algoritmului. Cu includerea termenilor de interacțiune și-a îmbunătățit performanțele, iar modelul Laplacian funcționează mai bine decât cel Gaussian. Modelul Laplacian dă hărți de adâncime cu granițe semnificativ mai clare. Tabelul Table 3.1 prezintă erorile obținute de algoritm dat pe o varietate de imagini de pădure, campus și interior. Rezultatele arată că algoritmul estimează mapările de adâncime cu o eroare medie de 0.132 ordine de mărime. De asemenea, pare a fi foarte robust față de diferența dintre locurile umbrite. Algoritmul prezice destul de bine adâncimile relative ale obiectelor, dar este limitat pentru adâncimea absolută. Erorile pot fi atribuite la limita de precizie a setului de antrenament și la obiectele iregulare din imagine, ca exemplu frunzele copacilor.

3.2 Abordare non-parametrică

Karsch et al. [6] au prezentat un framework pentru extragerea hărtilor de adâncime dintr-o singură imagine și, de asemenea, o adâncime temporară consecventă din secvențe video robuste pentru mișcarea camerei, modificări ale distanței focale și peisaj dinamic. Abordarea lor este non-parametrică, bazată pe transferul de adâncime de la imaginile de intrare similare într-o bază de date RGBD existentă, prin potrivirea și deformarea celei mai apropiate hărți de adâncime a candidatului, apoi interpolarea și netezirea hărtii de adâncime printr-o procedură de optimizare pentru a garanta consistența spațială. Pentru secvențele video, se adaugă termeni suplimentari la funcția de cost care penalizează inconsecvențele temporale. Algoritmul depinde de baza de date RGBD care este disponibilă la timpul de execuție și necesită astfel cantități mari de memorie.

Pe scurt utilizează un mecanism de transfer kNN bazat pe fluxul SIFT [39] pentru a estima adâncimile fundalurilor statice din imaginile singulare, pe care le

îmbunătățește cu informații de mișcare pentru a estima mai bine subiectele din prim-plan în videoclipuri. Acest lucru poate duce la o aliniere mai bună, însă necesită ca întregul set de date să fie disponibil la runtime și să efectueze proceduri costisitoare de aliniere.

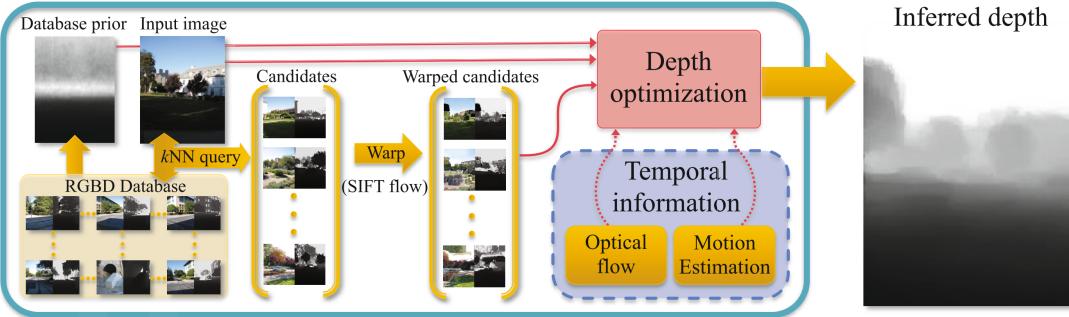

Figura 3.3: Pipeline-nul de estimare a adâncimii

Se folosesc lucrările recente de învățare nonparametrică [27], care evită definirea unui model parametric explicit și necesită asumții. Această abordare scalează mai bine în ceea ce privește dimensiunea datelor de antrenament, fără a necesita practic timp de antrenament. Tehnica dată, dându-și problema extractiei adâncimii din video, nu impune nicio cerință asupra videoclipului, cum ar fi mișcarea parallax sau lungimea secvenței, și poate fi aplicată unei singure imagini.

Pipelinul dat în Figura 3.3 pentru estimarea adâncimii. Având o imagine de intrare, se găsesc candidați, care se potrivesc cu imaginea de input în baza de date și candidații sunt *warp-upiți* să se potrivească cu structura imaginii de intrare. Apoi se folosește o procedură globală de optimizare pentru a interpola candidații warp-ați, producând estimări de adâncime pe pixeli pentru imaginea de intrare. Cu ajutorul informațiilor temporale (de exemplu, extrase dintr-un videoclip), algoritmul dat poate obține o adâncime temporală coerentă mai exactă.

Rezultate Metoda dată la vremea ei era la fel de bună, sau mai bună decât cea de ultimă generație la fiecare metrică. Adâncimea estimată este suficient de bună pentru a genera imagini 3D convingătoare. În unele cazuri, metoda dată produce chiar mai multe estimări de adâncime decât adâncimea adevărată (cu erori de rezoluție scăzută și a senzorilor). Structurile subțiri (de exemplu, arbori și stâlpi) sunt de obicei recuperate bine; totuși, structurile fine sunt ocazional ratate datorită regularizării spațiale.

3.3 CNN cu două componente, *coarse (non-granular)* global și *fine (fin)* local

În Eigen et al. [9] este prezentată o nouă abordare pentru estimarea adâncimii dintr-o singură imagine. Adâncimea este regresată în mod direct folosind o rețea neurală cu două componente: una care evaluatează mai întâi structura globală a scenei, după care o rafinează folosind informațiile locale. Rețeaua este învățată folosind o pierdere care explică explicit relațiile de adâncime dintre locațiile pixelilor, în plus eroarea point-wise.

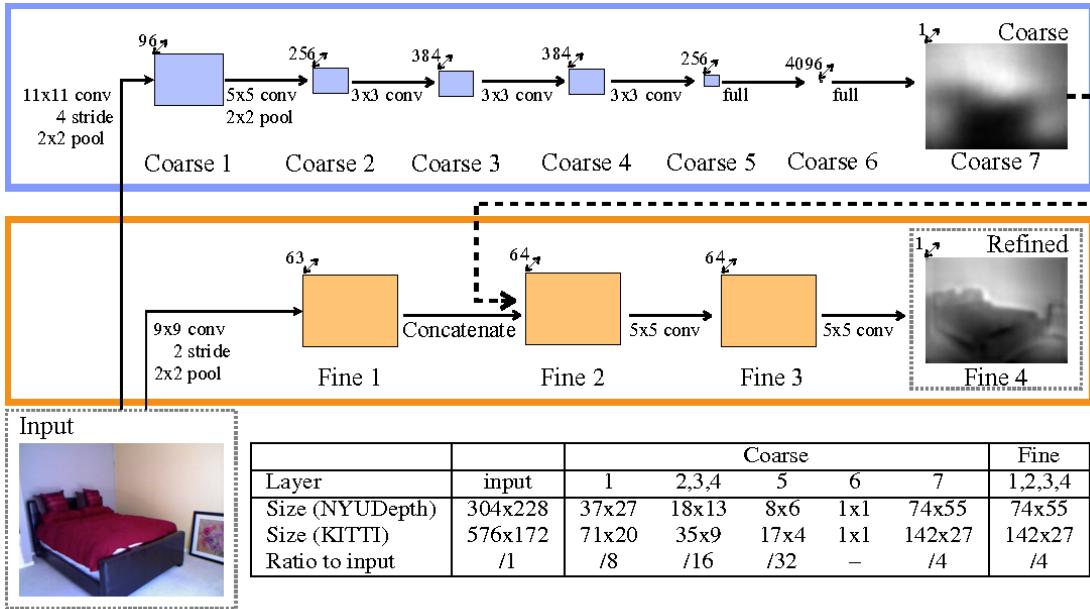

Figura 3.4: Modelul arhitecturii *coarse-fine*

Prezentată în (Figure 3.4) este rețeaua la scară *coarse* ce prezice adâncimea scenei la nivel global. Aceasta este apoi rafinată în regiunile locale printr-o rețea la scară *fine*. Ambele stive sunt aplicate la intrarea originală, dar în plus, ieșirea rețelei *coarse* este trecută la rețeaua fină ca și caracteristici suplimentare de imagine de prim strat. În acest fel, rețeaua locală poate edita predicția globală pentru a include detalierea obiectelor.

Sarcina rețelei *coarse-scale* este de a prezice structura generală a hărții de adâncime utilizând o vedere globală a scenei. Straturile superioare ale acestei rețele sunt complet conectate și, astfel, conțin întreaga imagine în câmpul vizual. În mod similar, straturile inferioare și mijlocii sunt concepute să combine informații din diferite părți ale imaginii prin operațiuni de *max-pooling* la o dimensiune spațială mică. Realizând acest lucru, rețeaua este capabilă să integreze o înțelegere globală a întregii scene pentru a afla adâncimea. O astfel de înțelegere este necesară în cazul

imaginii unice pentru a utiliza în mod eficient indicii, cum ar fi punctele de dispariție, locațiile obiectelor și alinierea camerei. O vizualizare locală (așa cum este utilizată pentru stereo matching) este insuficientă pentru a observa caracteristici importante precum acestea.

După ce este luată o perspectivă globală pentru a prezice harta de adâncime coarse, se realizează rafinări locale utilizând o a doua rețea fine-scale. Sarcina acestei componente este de a edita predicția *coarse* pe care o primește, pentru a alinia detaliile locale, cum ar fi marginile obiectului și peretilor. Stackurile rețelei *fine-scale* constau numai din straturi convoluționale, împreună cu o etapă de pooling pentru caracteristicile de margine ale primului strat. Mai concret, ieșirea grosieră este alimentată ca o hartă a caracteristicilor suplimentare la nivel scăzut.

Rezultate La antrenament s-a folosit data setul NYU Depth [23] cu un set de 120 mii de imagini, care sunt amestecate într-o listă de 220 mii după egalarea distribuției scenei (1200 pe scenă). A fost testat pe 694 seturi de imagini de testare din NYU. Cele mai bune rezultate de timp a antrenamentului au fost realizate în 38 ore pentru rețeaua coarse și 26h pentru cea fine, pentru un total de 2,6 zile utilizând un NVidia GTX Titan Black. Predicția testului durează 0,33s pe lot (0,01s/imagină).

Setul de antrenament din KITTI [16] are 800 de imagini per scenă. Excluzând fotografii în cazul în care mașina este staționară (accelerația mașinii sub un prag) pentru a evita dublarea. Sunt utilizate camerele RGB de stânga și dreapta, dar sunt tratate ca fotografii neasociate. Setul de antrenament are 20 mii de imagini unice, pe care le amestecă într-o listă de 40 mii (inclusiv duplicate) după seară se egalează distribuția scenei. Antrenamentul a durat 30 de ore pentru modelul coarse și 14 ore pentru cel fine; testarea predicției durează 0,40s / lot (0,013s / imagine).

Ceea ce este interesant de observat este că rețeaua "coarse" + "fine" este un exemplu mai amplu de rețea reziduală care a fost folosită în lucrările ulterioare Laina et al. [8]. Se pare că o bună modalitate de a obține rezultate bune este să concatenăm hărțile caracteristicilor la un nivel superior cu o estimare "coarse", care permite o oarecare partajare a caracteristicilor între rețele. În lucrările ulterioare [4], ei dezvoltă o rețea mai generală, cu trei scale de rafinament, care se aplică apoi sarcinilor de estimare a adâncimii, estimarea normalelor suprafeței și etichetării semantice.

3.4 Problemă de optimizare discretă-continuă

Liu et al. [7] formulează estimarea adâncimii monoculare ca problemă de optimizare discret-continuă, unde variabilele continue codifică adâncimea superpixelilor în imaginea de intrare, iar cele discrete reprezintă relațiile dintre superpixelii vecini. Soluția la această problemă de optimizare continuă discretă este obținută prin efectuarea inferenței într-un model grafic folosind propagarea de convingere (*belief*

propagation). Potențialele unare din acest model grafic sunt calculate prin utilizarea imaginilor cu adâncime cunoscută.

Se utilizează o abordare nonparametrică pentru a recupera hărți de adâncime candidate. În special, se recuperă imaginile K cele mai apropiate de imaginea de intrare dintr-un set de imagini pentru care este cunoscută adâncimea. În acest scop, se efectuează o căutare cu vecinul cel mai apropiat bazată pe o serie de funcții, ca GIST, concatenate și folosesc direct profunzimea imaginilor preluate. Hărțile de adâncime K recuperate, apoi acționează direct ca stări în prima rundă de PCBP, adică în această rundă nu sunt utilizate probe random. Mai important, se introduce utilizarea unor variabile discrete care permit să fie modelate relații mai complexe între superpixelii vecini și să se formuleze estimarea adâncimii ca inferență într-un model grafic discret-continuu. După cum reiese din rezultate, această formulă este benefică în ceea ce privește precizia adâncimii estimate și s-a dovedit a fi eficientă atât pentru scenariile de interior, cât și pentru cele în aer liber.

Metoda		rel	\log_{10}	rms
Karsch et al. [6]	C_1	0.355	0.127	9.2
	C_2	0.361	0.148	15.1
Liu et al. [7]	C_1	0.335	0.137	9.49
	C_2	0.338	0.134	12.6

Tabela 3.2: Erori de adâncime pe baza de date Make3D pe două criterii C_1 și C_2

Tabelul Table 3.2 arată erorile caclulării adâncimii a Karsch et al. [6] care în 2012 era în frunte, ca o metodă de ultimă generație. După aceste numere metoda dată a avansat cu câteva procente, 5.6% a erorii relative. (C_1) semnifică erori ce sunt calculate în regiunile cu adâncime adevărat mai mică de 70 m, iar (C_2) semnifică erorile ce sunt calculate în întreaga imagine.

3.5 Regresie la caracteristicile adânci, și CRF-uri ierarhice

În Li et al. 2015 [34] se abordează problema adâncimii prin regresia trăsăturilor rețelei neuronale profunde convolutivă (DCNN), prin combinarea cu un pas de rafinare la post-procesare folosind un câmp random condițional (CRF). Framework-ul dat este utilizat la două nivele, superpixel și nivelul pixel. În primul rând, este construit un model DCNN pentru a invăța maparea de la *patch-urile multi-scale* a imaginii pentru a estimarea adâncimii ori valorile normelor de suprafață la nivel de superpixel. În al doilea rând, adâncimea de super-pixel estimată sau normala suprafeței este îmubătată la nivel de pixel prin exploatarea diverselor potențiale pe hărțile de adâncime ori normala suprafețelor, care include un termen de date,

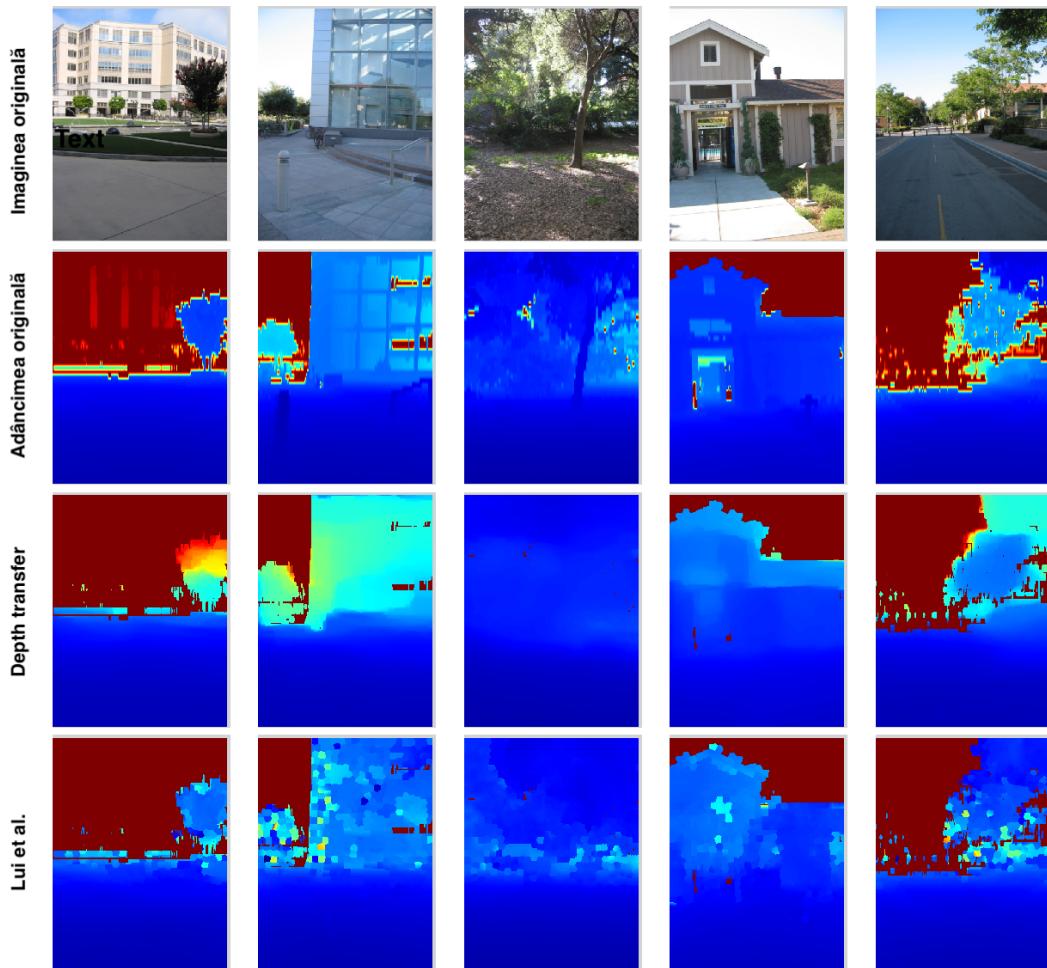

Figura 3.5: Comparația calitativă a adâncimilor estimate cu depth transfer (Karsch et al.) [6] și cu metoda dată (Liu et al.) [7] din setul de date Make3D. Culoarea indică adâncimea (roșu este departe, albastru este aproape)

un termen de netezire între super-pixeli și un termen de auto-regresie, caracterizând structura locală a hărții de estimare.

Abordarea la estimarea adâncimii imaginii la nivel de pixel constă în două etape: regresia adâncimii la super-pixeli și rafinarea adâncimii de la super-pixeli la pixeli. În primul rând, se formulează o estimare a adâncimii de nivel super-pixel ca o problemă de regresie. Având o imagine, se obțin super-pixeli. Pentru fiecare super-pixel, se extrag *patch-uri multi-scale* în jurul centrului super-pixel-ului. Un DCNN este apoi învățat să codifice relația dintre patch-urile de input și adâncimea corespunzătoare. În al doilea rând, se rafinează estimarea adâncimii de la nivelul super-pixel la nivelul pixelilor prin inferență pe un CRF ierarhic. Diferite potențiale sunt luate în considerare atât la nivel de super-pixeli, cât și la nivel de pixeli. Este important faptul că problema inferenței MAP are o soluție în formă închisă. O arhitectură generală

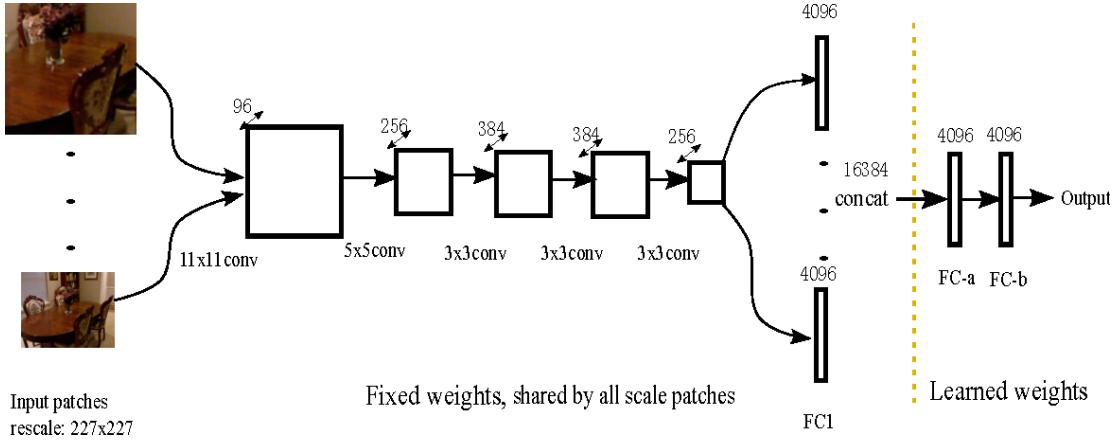

Figura 3.6: Vizualizarea framework-ului multiscale

CNN este prezentată în figura Figure 3.6. Partea cu greutăți fixe a CNN-ului poate fi transferată de la modele pre-instruite ale lui Krizhevsky et al., cum ar fi AlexNet [35] sau VGGNet (foarte profunde) [36].

Pentru antrenament se folosesc bazele de date Make3D [3, 2] și NYU [23], se utilizează SLIC pentru a extrage super-pixelii. În legătură cu eroarea medie relativă, abordarea dată a îmbunătățit-o cu 33.4% față de Liu et al. [7], dar în comparație cu Eigen et al. [9] diferența de eroare nu este semnificativă.

3.6 Învățare reziduală

În Laina et al. [8] este propusă o arhitectură complet conlovuțională, care cuprinde învățarea reziduală, pentru a modela adâncimea ambiguă între imaginile monoculare și hărțile de adâncime. Pentru a îmbunătății rezoluția de ieșire, este prezentată o modalitate nouă de a învăța eficient harta de caracteristici de *up-sampling* în rețea. Pentru optimizare, se introduce pierderea (loss) Huber inversă care se potrivește foarte bine la metoda dată și este condusă de distribuțiile valorilor prezente în hărțile de adâncime. Modelul dat este compus dintr-o singură arhitectură care este învățată end-to-end și nu se bazează pe tehnici de post-procesare, cum ar fi CRF sau alte etape de rafinare suplimentare. Ca rezultat, rulează în timp real pe imagini sau videoclipuri.

Mai întâi, se introduce o arhitectură complet conlovuțională pentru predicția profunzimii, dotată cu noi blocuri de *up-sampling*, care permit deducerea hărților de adâncime cu o rezoluție densă, în același timp, necesită mai puțini parametri și folosește la antrenament cu o ordine de mărime mai puține date decât metodele propuse precedent. Schema prouă este mai eficientă pentru *up-convolution* și este combinată cu conceptul de învățare reziduală [31] pentru a crea blocuri up-projection pentru un upsampling mai efectiv a hărților de caracteristici. *Up-convolution* se re-

fereă la blocurile ce angajează straturile *unpooling* care performă operația inversă de *pooling*, implementarea straturilor de *unpooling* este bazată pe [32]. În cele din urmă, rețeaua este antrenată optimizând pierderea bazată pe funcția Huber inversă (berHu) [30] ce este demonstrat, teoretic și experimental, că este benefică și potrivită pentru predicția adâncimii.

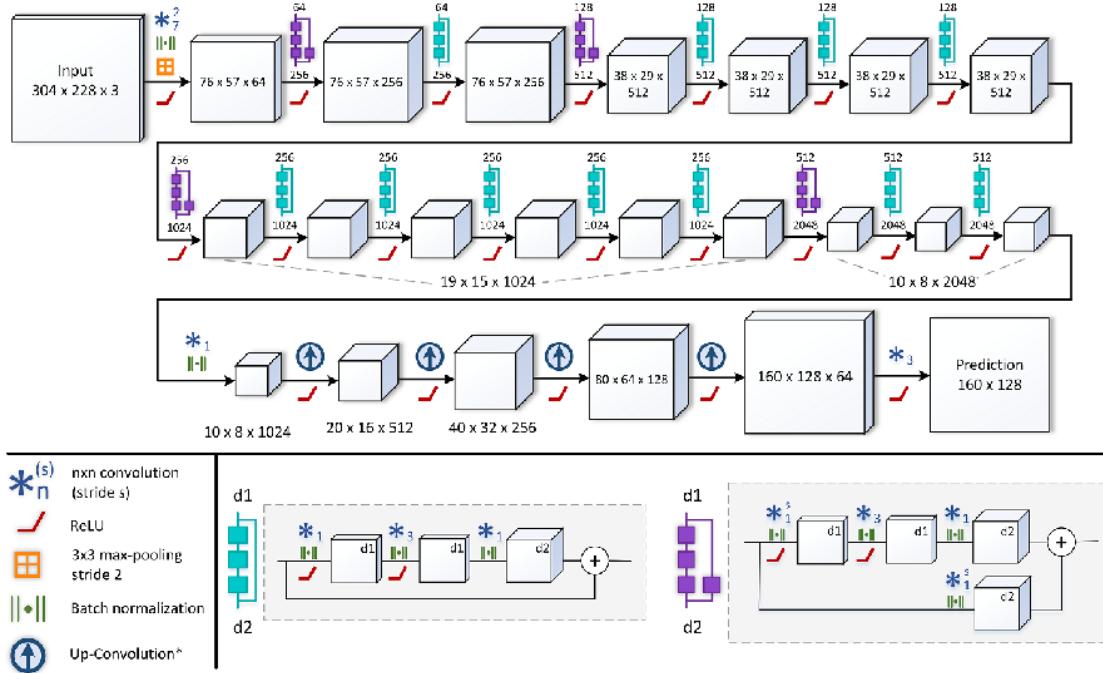

Figura 3.7: Arhitectura rețelei

Arhitectura propusă poate fi văzută în figura Figure 3.7. Ca exemplu, în această imagine dimensiunile hărților de caracteristici corespund rețelei antrenate pentru input cu mărimea 304×228 , în cazul setului de date NYU Depth v2 [23]. Prima parte a rețelei se bazează pe ResNet-50 [29] și este inițializată cu greutăți pre-antrenate. A doua parte a arhitecturii date ghidează rețeaua în învățarea *upscale* printr-o succesiune de straturi *unpooling* și convoluționale. Urmărind seturile acestor blocuri up-sampling, *dropout-ul* este aplicat și urmat de un strat final convoluțional obținându-se predicția hărții de adâncime.

Rezultate Pentru implementarea rețelei date se folosește MatConvNet [28] și este antrenată pe un singur NVIDIA GeForce GTX TITAN cu memorie GPU de 12 GB. Straturile de greutate ale părții *down-sampling* a arhitecturii sunt inițializate de modelele corespunzătoare ResNet [29]. Straturile adăugate recent ale părții *upsampling* sunt inițializate ca filtre random prelevate dintr-o distribuție normală cu zero și 0.01 variație. Modelul este antrenat pe ambele baze de date NYU Depth Dataset[23] și Make3D [3, 2]. Pe baza de date NYU, în comparație Eigen et al. [9]

eroarea relativă este îmbunătățită cu 40%, Liu et al [33] cu 60 %, Eigen și Fergus [4] cu 20 %. Pe baza de date Make3D [3, 2] în comparație cu Karsch et al. [6] eroarea relativă este îmbunătățită cu 50.4%, Li et al. [34] cu 36.6 %.

3.7 Adâncimea relativă și rezolvarea problemei datelor de antrenament

În Chen et al. [37] problema adâncimii dintr-o imagine, este redefinită ca recuperarea profunzimii dintr-o singură imagine realizată în setări fără restricții. Autorii introduc un nou set de date numit “Depth in the Wild” constând în imagini din sălbăticie adnotate cu adâncimea relativă între perechi de puncte random. Propun și un algoritm nou ce învață a estima adâncimea folosind anotațiile adâncimilor relative.

Constructia bazei de date se face prin adunarea de imaginile de pe Flickr. Se utilizează cuvinte cheie random prelevate dintr-un dicționar englez și se exclud imaginile artificiale, cum ar fi desene și clipuri artistice. Pentru a aduna adnotări de profunzime relativă, unui lucrător i se prezintă o imagine și două puncte evidențiate, și se întrebă "care punct este mai aproape, punctul 1, punctul 2 sau greu de spus?" Lucrătorul apasă un buton pentru a răspunde.

Pentru estimarea adâncimii este luată o abordare mai simplă. Ideea este că orice algoritm de estimare a adâncimii pe o imagine ar trebui să computeze o funcție care să mapeze o imagine la o adâncime *pixel-wise*. Această funcție poate fi reprezentată ca o rețea neuronală care să fie învățată end-to-end. Pentru acest lucru, este nevoie de doar două componente: (1) un design de rețea care produce aceeași rezoluție ca intrarea și (2) o modalitate de a instrui rețeaua cu adnotări de adâncime relativă.

Rețelele care generează aceeași rezoluție ca și intrarea sunt excelente, ca de exemplu modelul de estimare a adâncimii [9] și cele pentru segmentarea semantică și detecțarea marginilor. Un element comun este prelucrarea și transmiterea informațiilor în mai multe scale.

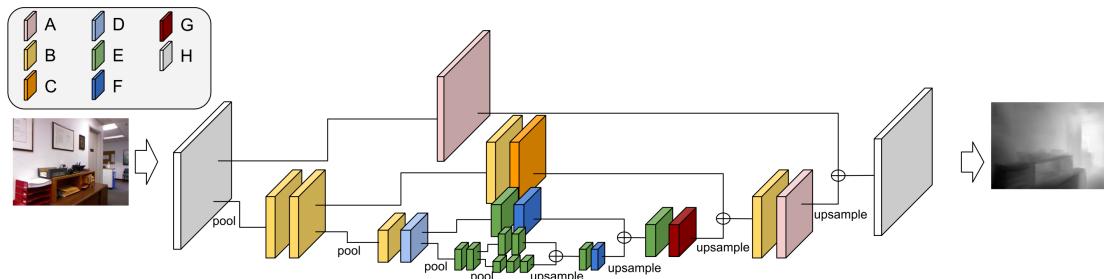

Figura 3.8: Design de rețea. Fiecare bloc reprezintă un strat. Blocurile care împărtășesc aceeași culoare sunt identice. Semnul \oplus indică adăugarea elementului. Blocul H este o conoluție cu filtru 3x3

În cadrul acestei lucrări, se utilizează o variantă a rețelei de "hourglass" introdusă recent Figure 3.8, care a fost utilizată pentru a obține rezultate de ultimă generație în estimarea poziției uamne [42, 4]. Se compune dintr-o serie de convoluții și de *downsampling*, urmată de o serie de convoluții și de *upsampling*, intercalate cu conexiuni de *skip* care adaugă caracteristici de la rezoluții înalte. Forma simetrică a rețelei seamănă cu o clepsidră, de unde și numele.

Inovația în această lucrare constă în combinarea unei rețele adânci care face o predicție *pixel-wise* și o *ranking loss* plasată pe predicția *pixel-wise*. O rețea profundă care face o predicție de tip *pixel-wise* nu este nouă și nici una *ranking loss*. Dar, din căte știu, o astfel de combinație nu a fost propusă încă dinainte și, în special, nu pentru estimarea adâncimii. Este arătat că algoritmul dat depășește performanțele predecesorilor, iar combinat cu datele existente RGB-D și noile adnotări relative de adâncime, îmbunătățește semnificativ percepția de adâncime a imaginii unice în sălbăticie. Comparativ cu metodele precedente, algoritmul dat este mai simplu și are performanțe mai bune.

3.8 Învățarea Nesupervizată

3.8.1 Autoencoder

Garg et al. [40] propune un framework nesupervizat pentru a învăța o DCNN predicția adâncimii într-o singură imagine, fără a necesita o etapă de pre-pregătire sau hărți de adâncime adnotate adevărate. Ci realizează acest lucru prin formarea rețelei într-o manieră analogă cu un autoencoder. La timpul de antrenament, s-a considerat o pereche de imagini, sursă și țintă, cum ar fi o pereche stereo. Encoderul convolutional este antrenat pentru sarcina de a prezice adâncimea din imaginea sursă.

Pentru a face acest lucru, se generează în mod explicit un *warp* invers a imaginii țintă utilizând adâncimea estimată și deplasarea cunoscută a inter-vizualizării, pentru a reconstrui imaginea sursă; eroarea fotometrică în reconstrucție este pierdere de reconstrucție a encoderului. Achiziția acestor seturi de antrenament este considerabil mai simplă în comparație cu modelele similare.

Pierderea este linearizată folosind aproximarea Taylor de primă ordine și necesită, prin urmare, antrenare coarse-la-fine.

În imaginea Figure 3.9 este propusă configurarea automată a *encoder-ului* bazat pe stereopsis: codificatorul (1) este o rețea neuronală tradițională convolutională cu convoluții stack-uite și straturi de pooling și mapează imaginea stângă (I_1) a perchiilor stereo rectificate în harta sa de adâncime. Decodorul dat (2) obligă explicit encoderului să dea la output disparitate (adâncimea inversată scalată) prin sintetizarea unei imagini *warp-at* invers (I_w) prin mișcarea pixelilor din imaginea dreaptă I_2 de-a lungul liniei de scanare. Se utilizează output-ul reconstruit I_w care se potrivește

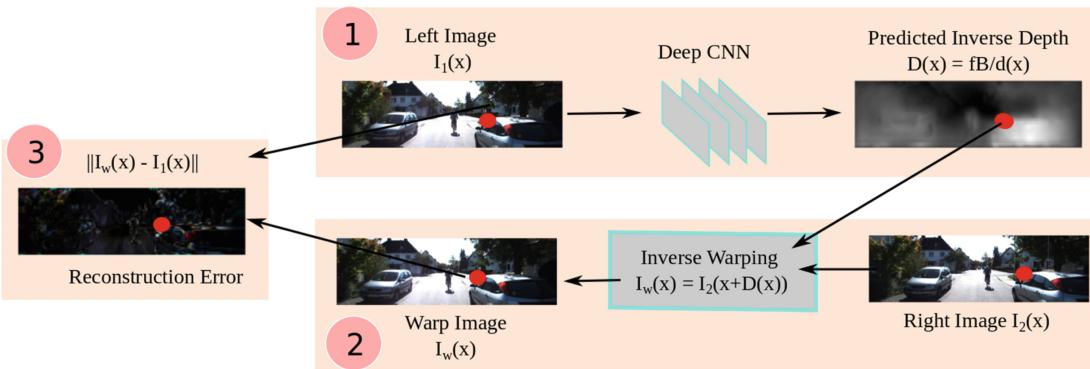

Figura 3.9: Arhitectura metodei lui Garg et al. [40]

cu intrarea encoderului (3) printr-o pierdere simplă. Pentru învățarea *end-to-end*, minimizăm pierderea de reconstrucție cu o simplă prioră rafinare pe disparitățile care se ocupă de problema aperturii, în timp de testare a CNN-nului efectuează o predicție a disparității cu o singură vedere (adâncime inversă), până la dimensiunea scenei dată în formă de fB la momentul antrenării. Antrenat pe mai puțin de jumătate din setul de date KITTI, oferă performanțe comparabile cu metodele moderne supervizate de ultimă generație pentru estimarea adâncimii dintr-o singură imagine.

3.8.2 Reconstucție a imaginii în timpul antrenamentului

În Godard et al. [41] este luată o abordare alternativă și se tratează estimarea automată a adâncimii ca problemă de reconstucție a imaginii în timpul antrenamentului. Modelul dat complet conlovțional nu necesită date de adâncime și este instruit să sintetizeze adâncimea ca intermediar. Învață să prezică corespondența la nivel de pixel între perechi de imagini stereo rectificate, care au o linie de bază a camerei cunoscute. Mai prezintă și o verificare a consistenței stânga-dreapta incorporată, care permite modelului să fie invățat pe perechi de imagini fără a fi nevoie de supraveghere sub formă de harti de adâncime avevărate.

Dând o singura imagine la timp de testare, scopul este de a învăța o funcție să prezică adâncimea scenei per pixel. Intuiția aici este ca având o pereche de camere binoculare calibrate, această funcție trebuie să poată reconstrui o imagine din alta. Atunci, se poate de presupus că a fost invățat ceva despre forma 3D a scenei din aceste imagini. În loc de a preciza adâncimea direct, în timpul antrenamentului, se încearcă de a găsi cîmpul dens de corespondență, care poate fi aplicat la imaginea stîngă pentru a reconstrui imaginea dreapă. Respectiv se poate estima imaginea stîngă având imaginea drapă. Disparitatea dintre aceste două imagini poate fi transformată într-o hartă de adâncime.

La un nivel înalt, rețeaua dată estimează profunzimea prin deducerea disparității care deviază imaginea din stânga pentru a se potrivi cu cea din dreapta. Esența

principală este că se pot deduce simultan ambele disparități (de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga), folosind doar imaginea de intrare din stânga, și obținerea unor adâncimi mai bune prin impunerea acestora pentru a fi consistentă una cu cealaltă.

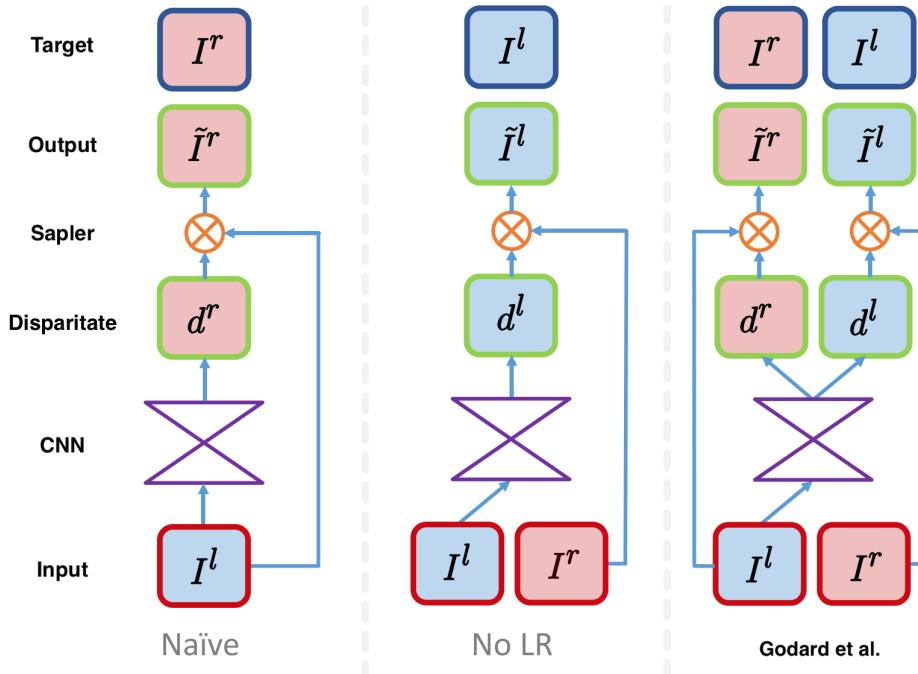

Figura 3.10: Strategii de *sapling* pentru maparea inversă

Rețeaua dată generează imaginea previzionată cu mapare inversă utilizând un *sampler* bielinar, rezultând un model complet diferențiabil de formare a imaginii. După cum este ilustrat în Figure 3.10, învățarea naivă de generare a imaginei drepte din partea stângă prin *sampling*, va produce disparități aliniate cu imaginea dreaptă. Cu toate acestea, se dorește ca harta de disparități la output să se alinieze cu imaginea de input stânga, adică rețeaua trebuie să fie probată din imaginea corectă. Mai este posibilitatea de a învăța rețeaua pentru a genera vederea din stânga prin eșantionare din imaginea dreaptă, creând astfel o hartă de disparitate aliniată la vedere stângă (noLR în Figure 3.10). Dar, disparitatea dedusă manifestă artefacte de 'copia texturii' și erori la adâncime. Acest lucru se poate de rezolvat prin formarea rețelei de a prezice hărțile de disparitate, pentru ambele vederi, prin *sampling-nul* din imaginile de intrare opuse. Acest lucru necesită doar o singură imagine stângă ca intrare în straturile conluvionale, iar imaginea corectă este utilizată numai în timpul antrenamentului (metoda Godard în Figure 3.10). Împunerea consistenței între ambele hărți de disparitate utilizând acest nou cost consistent stânga-dreapta, conduce la obținerea unor rezultate precise.

Această arhitectură total conoluțională este inspirată de Disp-Net [14], dar prezintă câteva modificări importante care permite învățarea fără a cere adâncimea adevărată. Rețeaua este compusă din două părți principale - un *encoder* și un *decoder*. Decodorul folosește conexiuni *skip* [43] din blocurile de activare ale *encoder-ului*, permitându-i să deducă detalii de rezoluție mai ridicată. La output se dă predicția disparității la patru scări diferite, care dublează rezoluția spațială la fiecare dintre scările ulterioare. Chiar dacă este nevoie doar de o singură imagine, rețeaua dată prezice două hărți de disparități la fiecare scală de output - de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga.

Rezultate

Această metodă a fost antrenată și testată pe mai multe tipuri de data-seturi ca KITTI [16] și Cityscape[17]. În comparație cu metodele Eigen et al.[9] și Liu et al.[7] antrenate și testate pe setul de date KITTI [16], metoda dată îi depășeste cu o îmbunătățire a erorii de aprox. 10 %. A avut succes și la testare pe setul de date de la Make3D, în ciuda faptului că antrenarea a fost făcută pe Cityscape, cu rezultate rezonabile.

Chiar dacă verificarea consistenței stînga-dreapta și post procesarea îmbunătățește calitatea rezultatelor, există încă câteva obiecte vizibile la limitele de ocluzie, deoarece pixelii din regiunea de ocluzie nu sunt vizibili în ambele imagini. Și metoda dată necesită perechi stereo rectificate și aliniate temporal în timpul antrenamentului, ce înseamnă că nu e posibil de folosit seturi de date de antrenament single-view. În sfârșit, această metodă se bazează în principal pe termenul de reconstrucție a imaginii, ceea ce înseamnă că suprafetele speculare și transparente vor produce adâncimi inconsistente.

3.8.3 Secvențe video ca antrenament

Zhou et al. [45] este o metodă nesupervizată pentru sarcina de estimare a adâncimii monoculare și a mișcării camerei din secvențe video nestructurate. În comun cu munca anterioară [40, 41], se folosește o abordare de învățare *end-to-end* cu *view synthesis* ca semnal de supervizare. Spre deosebire de lucrările anterioare, metoda dată este complet nesupervizată, necesitând doar secvențe video monoculare pentru antrenare. Metoda dată utilizează rețelele de profunzime *single-view* și rețelele *multi-view*, cu o pierdere bazată pe distorsionarea vederilor din apropiere către întărită utilizând adâncimea și poziția calculate. Astfel, rețelele sunt cuplate cu pierderea în timpul antrenamentului, dar pot fi aplicate independent în timpul testării.

În această lucrare, mai amănunăit, este format un model care urmărește secvențe de imagini și are scopul de a explica observațiile sale prin prezicerea mișcării probabile a camerei și a structurii scenei astăzi cum este arătat în Figure 3.11. Se realizează o abordare end-to-end, permitând modelului să mapeze direct de la pixeli de intrare la o estimare a mișcării ego-ului (parametrizat ca matrice de transformare) și structura

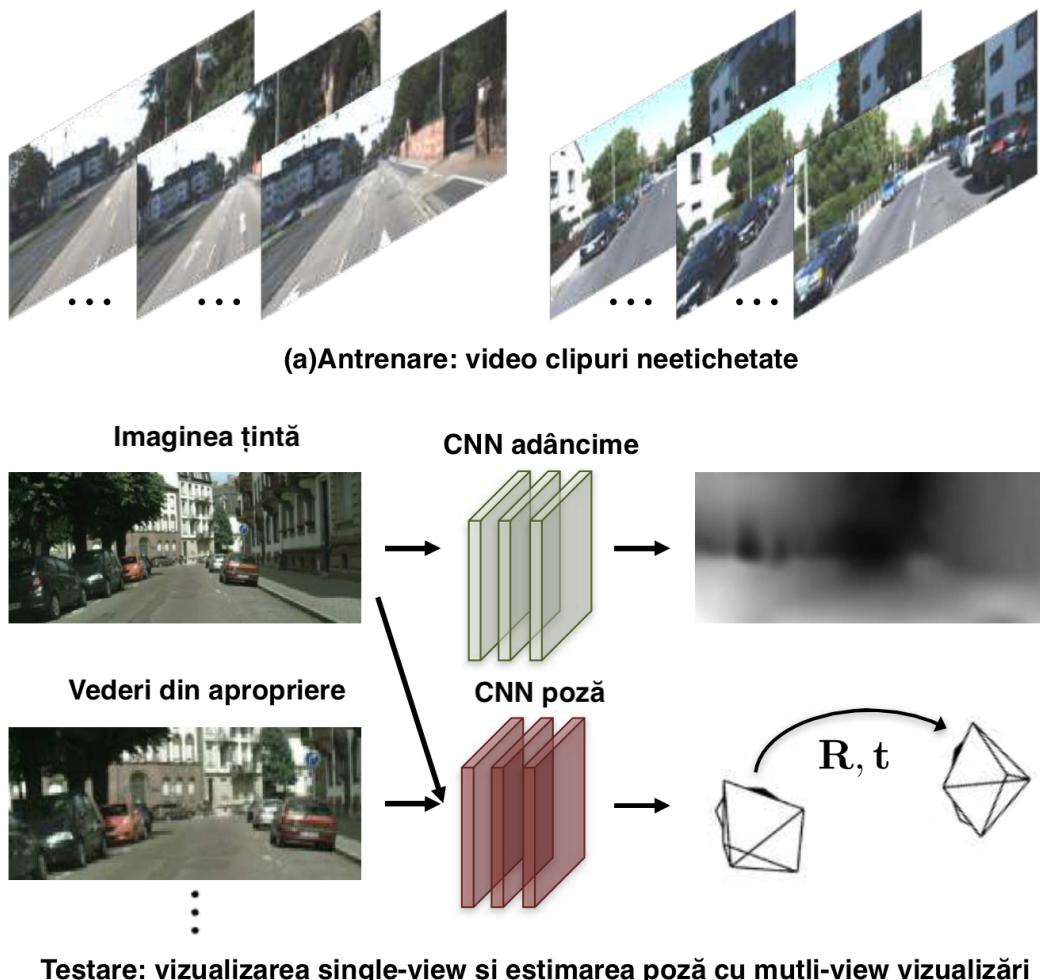

Figura 3.11: Pipelinul metode Zhout et al.

de scenă de bază (parametrizată ca hărți de adâncime pe pixeli sub imagine de referință). Datele de antrenament pentru sistemul dat constau exclusiv în secvențe de imagini neetichetate care captează aspectul scenei din puncte de vedere diferite, unde pozițiile imaginilor nu sunt furnizate. Procedura de antrenament produce două modele care funcționează independent, una pentru predicția profunzimii unei singure imagini și una pentru estimarea unei camere cu mai multe vizualizări.

Abordarea dată se bazează pe cunoașterea faptului că un sistem de sinteză de vizualizare geometrică funcționează în mod consistent numai atunci când predicțiile sale intermediare ale geometriei scenei și ale poziției camerei corespund punctului fizic. Deși geometria imperfectă și / sau estimarea poziției poate să trișeze cu vederi rezonabile sintetizate pentru anumite tipuri de scene (de exemplu fără textură), același model va eşua miserabil atunci când va fi prezentat cu un alt set de scene cu amplasarea mai diversă și apariția structurilor. Astfel, obiectivul acestei metode este de a formula întregul pipeline de sinteză a vederilor ca procedură de deducere a

Metoda	Baza De Date	$RMSE$	$RMSE(log)$	ARD	SRD	$\delta < 1.25$	$\delta < 1.25^2$	$\delta < 1.25^3$
Garg et al. [40]	K	5.104	0.273	0.169	1.080	0.740	0.904	0.962
Godard et al. [41]	CS + K	4.935	0.206	0.114	0.898	0.861	0.949	0.976
Zhou et al. [45]	CS + K	6.565	0.275	0.198	1.836	0.718	0.901	0.960
		mai mic mai bine			mai mare mai bine			

Tabela 3.3: Comparatia erorilor metodelor nesupervizate

unei rețele neuronale convoluționale, astfel încât prin formarea rețelei pe date video la scară mare pentru meta-sarcina sintezei de vedere rețeaua este forțată să învețe despre sarcinile intermediare de adâncime și despre estimarea poziției aparatului foto pentru a găsi o explicație consistentă a lumii vizuale. Evaluarea empirică pe baza de date KITTI [16] demonstrează eficacitatea abordării date atât în ceea ce privește adâncimea de vizualizare cu o singură perspectivă, cât și estimarea poziției camerei.

În Table 3.3 dat sunt reprezentate erorile metodelor bazate pe învățare nesupervizată, K - reprezintă baza de date KITTI și CS - reprezintă setul de date CityScape [44], după cum se vede Godard et al [41] cu necesitatea modelului lor de a avea consistență stânga-dreapta încorporată între imaginea de input și cea sintetizată a dus la o eroare mai mică.

3.9 Învățare semi-supervizată

Kuznetsov et al. [11] propune o metodă ce învață într-un mod semi-supervizat. Pentru învățarea supervizată se folosesc hărți de adâncime cu răspândire rară, și se mai impune rețeaua să producă hărți de adâncime fotoconsistente într-o amplasare stereo folosind o pierdere directă de aliniere a imaginii.

Rețeaua dată este formată din stive cu două componente, prezentate în Figure 3.12. Este învățat în mod simultan un CNN de la indicii nesupervizate și supraveghere. Pentru antrenamentul supervizat sunt folosite citiri de adâncime adevărată rare, cu ajutorul unui dispozitiv cum ar fi un laser 3D. Alinierea nesupervizată directă a imaginii completează măsurătorile adevărate cu un semnal de antrenament care se bazează exclusiv pe imaginile stereo și pe harta de profunzime prezisă pentru o imagine. Rețeaua la scară largă prezice profunzimea scenei la nivel global. Acest lucru este apoi rafinat în regiunile locale printr-o rețea la scară redusă. Ambele stive sunt aplicate la intrarea originală, dar în plus, ieșirea rețelei grosiere este trecută la rețeaua fină ca și caracteristici suplimentare de imagine de prim strat. În acest fel, rețeaua locală poate edita predicția globală pentru a include o adâncime mai detaliată.

S-a facut comparație între metoda propusă de Kuznetsov [11] cu metodele de ultimă generație pe imaginile de testare KITTI bechmark. Metoda dată depășește cel mai

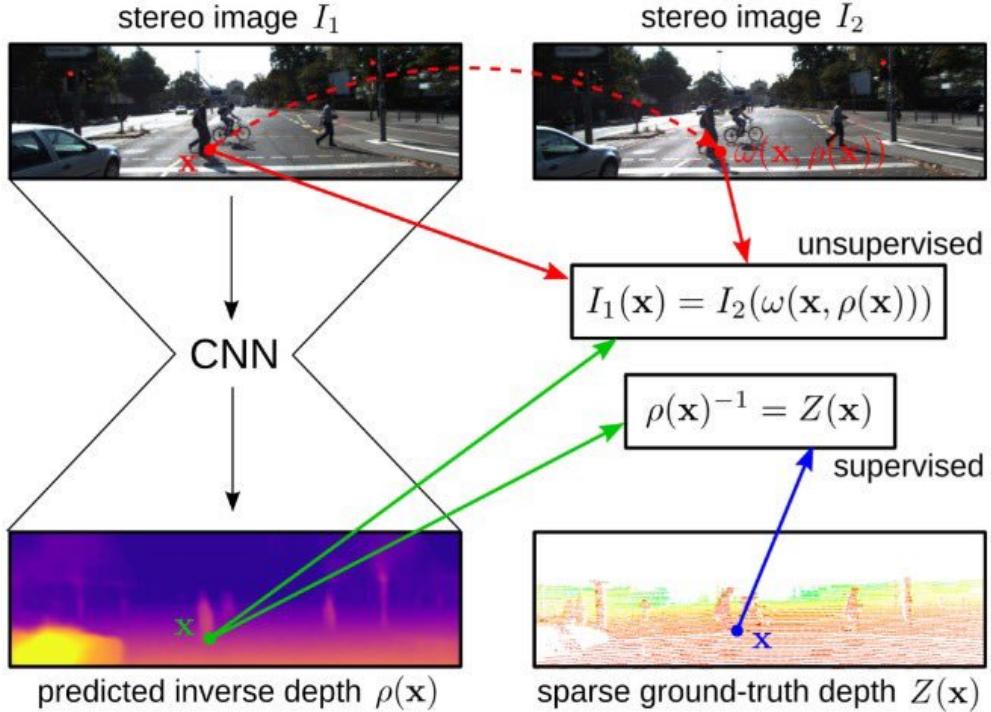

Figura 3.12: Arhitectura sistemului semi-supevizat

bun setup al lui Godard et al. [41] cu 1.16, circa 14 %, în termenii RMSE, și de 0.035 circa 16 % pentru scala ei log cu maximul adâncimii de 80 m.

3.10 Stereo vision de ultimă generație Deep3D

Xie et al. [13] nu încearcă să rezolve problema adâncimii, propune un algoritm automat de conversie 2D-la-3D care ia imagini 2D sau imagini video ca input și dă la output perechi de imagini stereo 3D. Adică, e propus să regreseze direct imaginea dreaptă din imaginea stîngă, cu pierdere pe pixel-wise. Dar abordarea naivă a acestei metode, duce spre rezultate slabe. Pentru a îmbunătăți aceste rezultate, se utilizează un DIRP pentru a captura faptul că majoritatea pixelilor de output sunt copii de săftări a pixelor de input. Sistemul nu este constrâns să producă hărți de adâncime, nici nu are nevoie de hărți de adâncime pentru antrenare.

Se propune un model care prezice o hartă asemănătoare probabilității disparităților ca un output intermediu și o combină cu vizualizarea de input folosind un strat de selecție diferențiat care modelează procesul DIBR. În timpul antrenamentului, hărțile asemănătoare a disparității produse de model nu sunt niciodată comparate direct cu o hartă reală a disparității și se termină cu servirea scopurilor duale de reprezentare a disparității orizontale și a realizării in-painting. Aceasă metodă a fost

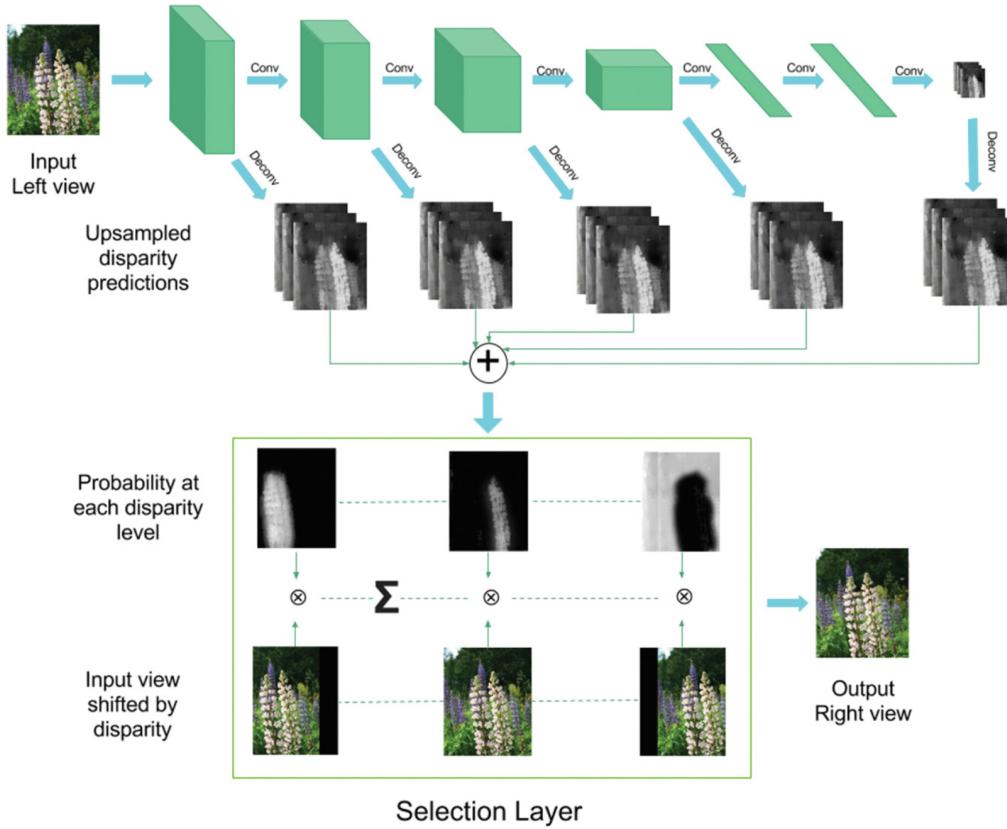

Figura 3.13: Arhitectura Deep3D

folosită ca inspirație pentru crearea metodelor de reconstrucție a adâncimii.

3.11 Perspectivă sintetizată (*view synthesis*) + potrivirea stereo (*stereo matching*)

Luo et al. [18] reformează problema adâncimii ca două sub-probleme, procedură a perspectivei sintetizată (view synthesis), și potrivirea stereo (stereo matching) cu două proprietăți: 1) constrângerile geometrice pot fi impuse la inferență, 2) cererea privind datele de adâncime etichetate poate fi mult ameliorată. Această nouă formulare, cu un pipeline end-to-end joacă un rol important în avansarea performanței. Prin abordarea problemei în acest mod, ambele proceduri se supun principiilor geometrice principale, și pot fi antrenate fără furnizarea de date scumpe. Mulțumită antrenamentului comun (joint), performanța pipelinului este promovată.

Pentru perspectiva sintetizată este propusă, din Deep3D [13], o nouă schemă probabilistică pentru a transfera pixelii din imaginea originală, ea formulează direct transformarea din imaginea stîngă în imaginea dreaptă folosind un strat de selecție

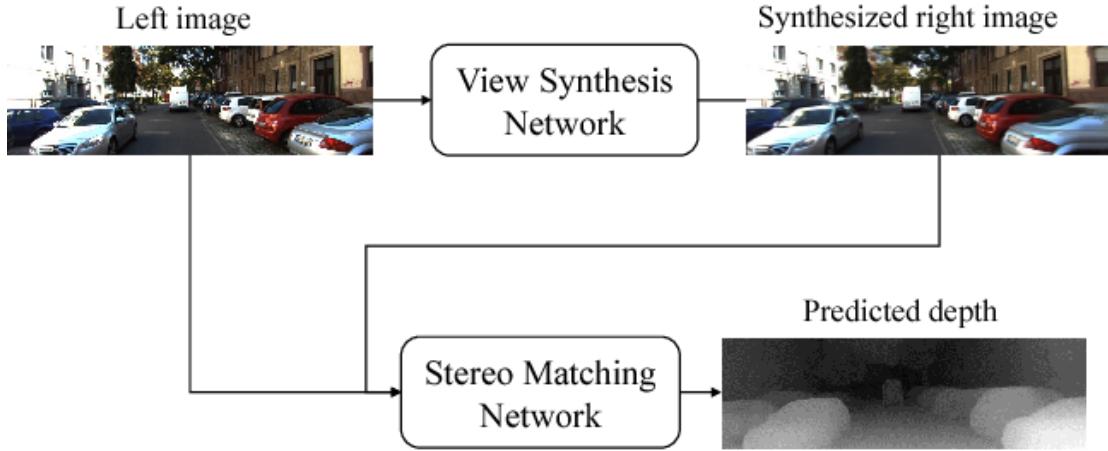

Figura 3.14: Modelul lui Luo et al. [18]

diferențiat. După aceasta, rețeaua de potrivire stereo transformă problema de nivel înalt a înțelegерii scenei într-o problemă de potrivire stereo 2D. Pentru a utiliza mai bine relația geometrică dintre aceste două imagini, este folosit DispNetC[14], și pentru a obține predictia totală a rezoluției ei adoptează DispFullNet menționată în [15].

Rezultate În comparație cu metodele de ultimă generație, metoda dată le depășește pe aproape toate metricile. Cu metricile ARD reduse cu 17.5% în comparație cu Gorard et al. [41] și 16.8 % în comparație cu Kuznetsov et al.[11] cu adâncime maximă de 80m. Antrenarea end-to-end optimizează colaborarea celor două sub rețele ce aduce la rezultate de ultimă generație.

Fiind un algoritm de ultimă generație, fără a folosi o cantitate mare de etichete scumpe cu adâncimea adevărată, modelul dat performă mai bine decât toate metodele precedente de estimare a adâncimii monoculare. Ei sunt primii care au depășit algoritmul *stereo blocking matching* pe un benchmark de potrivire stereo folosind o metodă monoculară.

3.12 Eroarea și exemple

3.12.1 Metricile de evaluare a erorilor

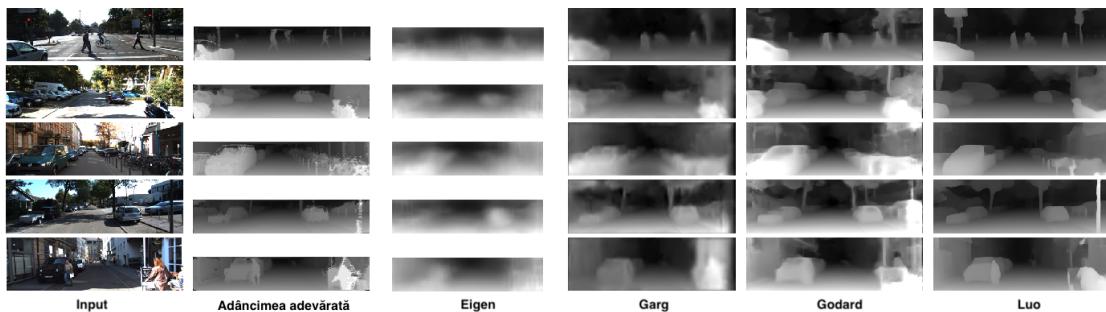
Erorile produse de modelele date sunt calculate pe mai multe criterii unde $T =$ setul a tuturor punctelor din imagine, $d =$ adâncimea adevărată, $\hat{d} =$ adâncimea estimată.

Mean/avarage relative error (rel)	$\frac{1}{ T } \sum_{d \in T} \frac{ \hat{d} - d }{d}$	Treshold % of di s.t. $\left(\frac{\hat{d}_i}{d_i}, \frac{d_i}{\hat{d}_i}\right) = \delta < thr$
Root mean squared error (rms) sau RMSE(linear)	$\sqrt{\frac{1}{T} \sum_{d \in T} \ \hat{d} - d\ ^2}$	Root mean squared error (rms)log sau RMSE(log)
Diferența relativă absolută (ARD)	$\frac{1}{ T } \sum_{y \in T} \hat{d} - d / d$	Diferența pătratică relativă (SRD)
Mean \log_{10} error (\log_{10})	$\frac{1}{ T } \sum_{d \in T} \log_{10} \hat{d} - \log_{10} d $	$\frac{1}{ T } \sum_{y \in T} \ \hat{d} - d\ ^2 / d$

În tabelul Table 3.4 sunt reprezentate metodele descrise și erorile lor de bază, le-am pus în ordinea lor de publicare. După rezultate putem ajunge la concluzia că cu timpul apariției metodelor bazate mai mult pe CNN și învățarea nesupervizată erorile devin mai mici. Cu apariția bazelor de date de antrenament mai puternice din punct de vedere a densității hărții adevărate de adâncime, și numărul de imagini, metodele devin mai adaptabile și mai precise. Cu învățarea nesupervizată pachetul de date de antrenament devine bazat pe imagini stereo, care sunt mai diverse și mai accesibile pentru învățare, cu asta rezultatele devin mai bune.

Cele mai bune rezultate din punct de vedere a errorii apar în ultima lucrare de Luo et al. ce a implementat o rețea compusă din două subprobleme, sintetizarea unei imagini din alta, și potrivirea stereo. Dar asta nu înseamnă că este cea mai bună, una din ideile din spatele aceastei probleme este de a ajuta algoritmii stereo, pentru a îmbunătăți rezultatele lor în părțile imaginii unde disparitatea nu ajută la găsirea adâncimii.

Metoda	<i>BD</i>	<i>ARD</i>	<i>SRD</i>	<i>RMSE</i>	<i>RMSE(log)</i>	$\delta < 1.25$	$\delta < 1.25^2$	$\delta < 1.25^3$	\log_{10}
Saxena et al. [1]	Make3D	0.370	-	-	0.187	0.447	0.745	0.897	-
	NYU	0.349	0.492	1.214	0.409	0.447	0.745	0.897	-
	KITTI	0.280	3.012	8.734	0.361	0.601	0.820	0.926	-
Karsch et al. [6]	Make3D	0.361	-	15.1	0.148	-	-	-	-
	NYU	0.350	-	1.2	-	-	-	-	0.134
Ladicky et al. [5]	NYU	-	-	-	-	0.542	0.829	0.941	-
	NYU	0.215	0.212	0.907	0.285	0.611	0.887	0.971	-
Eigen et al. [9]	Make3D	0.214	0.204	0.877	0.283	0.614	0.888	0.972	-
	KITTI	0.190	1.515	7.156	0.270	0.692	0.899	0.967	-
	NYU	0.327	-	1.08	0.126	-	-	-	-
Liu et al. [7]	Make3D	0.338	-	12.6	0.134	-	-	-	0.134
	NYU	0.223	-	0.759	0.091	0.639	0.900	0.974	-
Li et al. [34]	Make3D	0.279	-	10.27	0.102	-	-	-	-
	NYU	0.127	-	0.573	0.195	0.811	0.953	0.988	0.055
Laina et al. [8]	Make3D	0.176		4.46	-	-	-	-	0.072
	NYU	0.360	0.460	1.13	0.39	-	-	-	-
Chen et al. [37]	KITTI 1-50 M	0.108	0.595	3.518	0.179	0.875	0.964	0.988	-
	KITTI 1-80 M	0.113	0.741	4.621	0.189	0.862	0.960	0.986	-
Luo et al. [18]	KITTY 1-50 M	0.090	0.499	3.266	0.167	0.902	0.968	0.986	-
	KITTY 1-80 M	0.094	0.626	4.252	0.177	0.891	0.968	0.986	-

Tabela 3.4: (NYU)NYU Depth v2 [23], Make3D [3, 2], KITTI [16]**Figura 3.15:** Rezultatele vizuale pe baza de date KITTI

4 Percepția adâncimii dintr-o singură imagine, implementare

Xu et al. 2015 mai întâi generează sistemul de coordonate de adâncime a planului de pămînt dintr-o singură imagine monoculară prin principiul de formare a imaginii și apoi localizează obiectele în imagine cu sistemul de coordonate utilizând caracteristicile geometrice. Adică, se oferă o metodă de estimare a hărților de adâncime exacte. Această lucrare se concentrează asupra imaginilor care conțin solul, deoarece planul de la sol va fi un cadru de referință superior al adâncimii și majoritatea scenelor din imagini includ planul de bază.

În ultimul zeci de ani, au fost propuse mai multe metode de estimare a adâncimilor de la imagini monoculare, dar aproape toate metodele care se bază pe Markov Random Field (MRF) sunt sensibile la obiectele multicolore dintr-o imagine și au nevoie de mulți parametri de învățare, adică sănătatea este dificil de învățat. Unele metode care utilizează caracteristici geometrice estimează adâncimea relativă a obiectelor sau a scenei dintr-o imagine, dar nu își pot obține profunzimea absolută.

Pentru a rezolva problemele de mai sus, se propune o abordare bazată pe o nouă metodă care se bazează pe principiul de formare a imaginii și să ia în considerare caracteristicile geometrice. Metoda dată are nevoie de mai puțini parametri, în timp ce poate obține informațiile absolute de adâncime și poate reduce efectele obiectelor multicolore în imaginile monochromatice. Se bazează pe presupunerea că obiectele nu sunt artărnate în aer și adâncimea unui obiect poate fi determinată de punctele pe care le atinge pe planul de la sol sau alte obiecte. De asemenea, presupunem că axa optică a dispozitivului de formare a imaginii este întotdeauna paralelă cu planul de la sol.

4.1 Sistemul de Coordonate a Planului de Pămînt

După cum știm, relația dintre lumea reală 3D și imaginile digitale 2D poate fi descrisă printr-un sistem de coordonate. În abordarea dată, se analizează mai întâi principiul de formare a imaginii și apoi se propune o metodă de generare a sistemului de coordonate de adâncime a planului de la sol, pe imagini.

4.1.1 Principiul de Formalre a Imaginei

În fig. 1, punctul O este poziția lentilei dispozitivului de formare a imaginea. Acum se folosește sistemul de coordonate de profunzime $X_C Y_C Z_C$ pentru a descrie spațiul real al lumii. În acest sistem de coordonate, un punct $P(X, Y, Z)$ în lumea reală este transformat într-un punct 2D $p(x, y)$ pe planul de imagine real. În principiul de formare a imaginii, dispozitivul primește lumină din exterior și formează o imagine, cu capul în jos pe planul de imagine real din spatele lentilei cu distanța F , care se numește distanță focală. Pentru a ajuta la înțelegere, se adaugă un plan de imagine virtual în fața obiectivului cu o distanță F . O imagine cu orientarea corectă va fi formată pe planul de imagine virtual. Evident, este imposibil de a calcula valoarea exactă a adâncimii dintre cele două sisteme de coordonate diferite, dar putem obține relația lor care este utilă pentru estimarea adâncimii.

În condiția din Fig. 1, noi putem dovedi $\Delta OO'p$ este similar cu $\Delta OO''P$ și $\Delta O'pq$ este similar cu $\Delta O''PQ$. Atunci noi obținem relația în Formula (1).

$$\frac{OO'}{OO''} = \frac{O'p}{O''p}, \frac{O'p}{PQ} = \frac{pq}{PQ} = \frac{O'p}{O''Q}$$

$$\frac{F}{Z} = \frac{y}{Y} \quad (4.1.1)$$

Formula (Equation 4.1.1) arată relația dintre coordonatele punctelor 2D și cele ale punctelor 3D, care ajută să ne dăm seama cum schimbarea adâncimii în lumea reală reacționează asupra imaginii.

Se presupune că există două puncte $P_0(X, Y, Z_0)$ și $P_1(X, Y, Z_1)$ în sistemul 3D de coordonate din lumea reală și distanța dintre cele două puncte pe axa Z_C este d . În Fig 2, punctul P_0 este mapat la $p_0(x_0, y_0)$ pe planul de imagine și punctul P_1 este mapat la $p_1(x_1, y_1)$. Pe baza formulei (Equation 4.1.1), se poate obținut formula Equation 4.1.2 și relația dintre coordonatele 2D ale punctelor și adâncimea lor în lumea reală ca Formula (Equation 4.1.3).

$$\frac{F}{Z_0} = \frac{y_0}{Y}, \frac{F}{Z_1} = \frac{y_1}{Y} \quad (4.1.2)$$

$$\frac{y_1}{y_0} = \frac{Z_0}{Z_1} \quad (4.1.3)$$

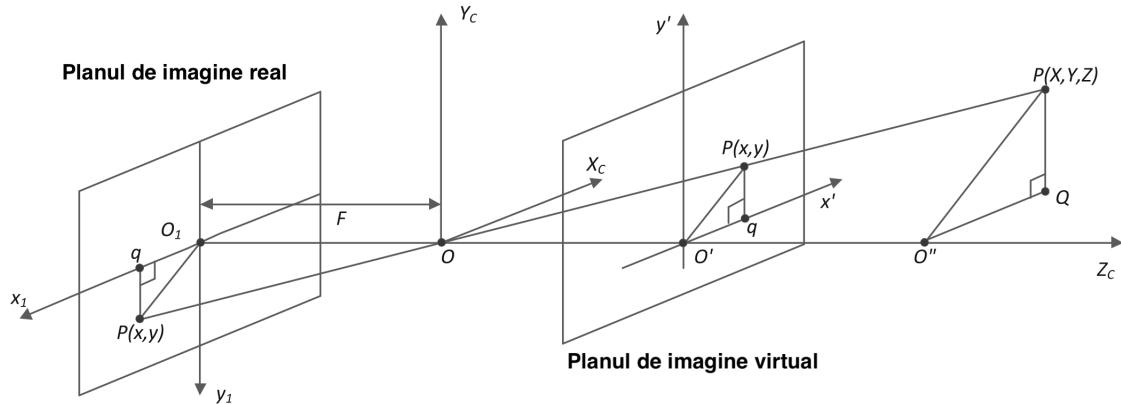

Figura 4.1: Principiul de formare al imaginii optice

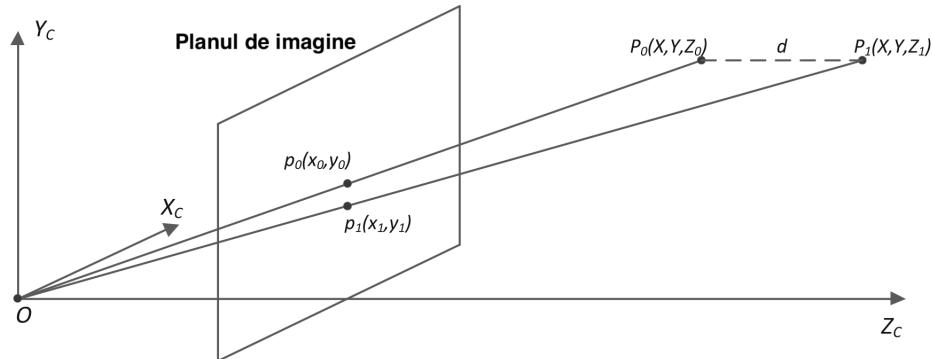

Figura 4.2: Relația dintre coordonatele 2D și 3D

4.2 Algoritmul de Generare a Sistemului de Coordonate de Adâncime

Aici este propusă o metodă de generare a sistemului de coordonate de adâncime. În Formula (Equation 4.1.3), este oferită relația dintre coordonatele celor două puncte 2D și profunzimea lor în lumea reală. Din această relație, se poate deduce că toate punctele de pe planul de la sol din imagine au o relație similară. Deci, se poate folosi relația pentru a genera sistemul de coordonate de adâncime al planului de sol în imagine.

Se presupune că există un set P , care conține n puncte în lumea reală 3D. Aceste puncte au întotdeauna aceleași coordonate pe axa X_C și Y_C și la fiecare două puncte învecinate $P_i(X, Y, Z_i)$ și $P_{i+1}(X, Y, Z_{i+1})$ au aceeași distanță d (de fapt,

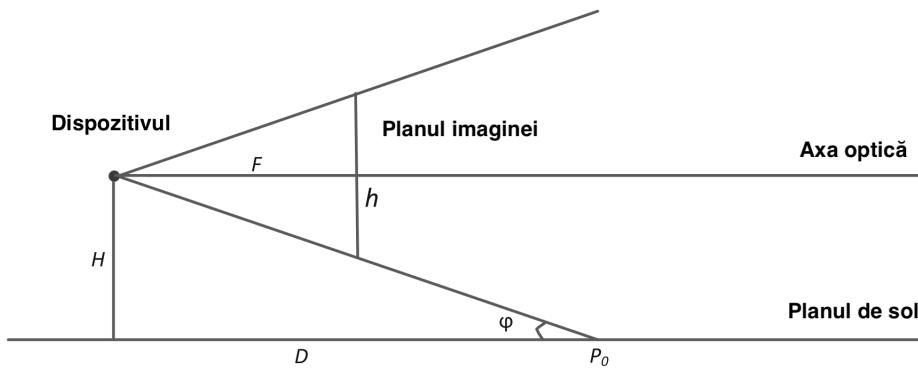

Figura 4.3: Caracteristicile dispozitivului

aceste puncte aparțin aceleiași linii, iar linia este pe planul de sol și paralel cu axa optică a dispozitivului). Se poate reprezenta sistemul de coordonate de adâncime pe imagine folosind un set C.

$$C = \{y_i \mid P_i \in P, i = 0, 1, \dots, n\} \quad (4.2.1)$$

Din concluzia precedentă din Formula (Equation 4.1.3) și Formula (Equation 4.2.1), nu e dificil să se propună metoda de generare a sistemului de coordonate de adâncime. Dar altă problemă apare aici, cum să se determine adâncimea primului punct P_0 ($P_0 \in P$).

În Fig3, distanța verticală de la dispozitiv pînă la pămînt este H . Înălțimea planului imaginei este h , iar distanța dintre dispozitiv și planul de imagine este distanța focală F . Unghiul dintre intervalul vizual și axa optică este reprezentat ca φ . Se presupune că adâncimea celui mai de jos rând al imaginii de pe planul de la dispozitiv de imagine este D . Deci, putem obține expresia D ca Formula (Equation 4.2.2).

$$D = \frac{H}{\tan \varphi} = \frac{2FH}{h} \quad (4.2.2)$$

Din formula (Equation 4.2.2), D este afectată numai de distanța focală F , de altitudinea H a dispozitivului și altitudinea h a planului de imagine. Atunci când se procesează imaginile vizuale robotice sau imaginile cu parametrii dispozitivului, putem obține cu ușurință aceste stări pentru a calcula valoarea lui D . De asemenea, putem utiliza câteva valori experimentate pentru a determina valoarea lui D dacă nu există informații despre starea dispozitivului. Valoarea lui $D \in [5, 10]$ (metri)

poate fi folosită în majoritatea imaginilor de pe Internet sau în date seturi. Apoi oferim o formulă de recurență în cazul general, după cum urmează.

$$y_{n+1} = \left(\frac{D + nd}{D + (n + 1)d} \right) y_n \quad (4.2.3)$$

Algoritm 1.

Tabela 4.1: Algoritmul de Generare a Sistemului de Coordonate de Adâncime

Algoritm 1. Algoritmul de generare a sistemului de coordonate de adâncime

Input:	Caracteristicile parametrilor ai dispozitivului h, F; Parametrii de stare ai dispozitivului H; Adâncimea unității d și setul de puncte P.
Output:	Setul de coordonate C.
Pas 1:	Calculați distanța orizontală D prin formula (5).
Pas 2:	Setați $C = \emptyset$, $i = 0$, $y_0 = -\frac{ROW}{2}$, pune y_0 în setul C . (ROW este rândurile totale ale imaginii prelucrate.)
Pas 3:	Utilizați y_i pentru a calcula coordonatele punctului următor $P_{i+1} \in P$ cu o adâncime a unității, y_{i+1} , prin formula (Equation 4.2.3), apoi puneti y_{i+1} în setul C
Pas 4:	Dacă avem următorul punct $P_{i+2} \in P$, setăm $i = i + 1$ și mergeți la pasul 3; altfel, mergeți la pasul 5.
Pas 5:	Returnați setul de coordonate C.

Prin Algoritm 1, obținem setul de coordonate C , care conține toate coordonatele 2D, dinate de puncte 3D pe planul solului cu o adâncime diferită. Putem obține diferite coordonate la scară precisă prin reglarea adâncimii unității d . În Fig4, am setat adâncimea unității $d = 2(m)$ a coordonatei și am setat-o pe cea mijlocie ca $d = 1(m)$, cea dreaptă ca $d = 0.5(m)$. Performanța arată că cu cât este mai mică d , cu atât coordonatele sunt mai exacte. Dar stabilirea valorii d prea mică nu este necesară și duce spre ineficientă. Pe baza unui număr mare de experimente, se constată că $d = 1(m)$ poate obține o performanță bună și păstrează o eficiență ridicată.

4.3 Algoritm de percepție a adâncimii în imagine

Pentru a determina adâncimea fiecărui punct dintr-o imagine, ar trebui să înțelegem mai întâi diferențele zone dintr-o imagine. Folosim un algoritm de segmentare a texturii bazat pe [19, 20, 21], care utilizează caracteristicile geometrice. Apoi propunem

un algoritm de percepție a adâncimii pentru a obține harta de adâncime a imaginii pe baza rezultatului de preprocesare a segmentării.

4.3.1 Segmentarea de textură

Deoarece sistemul de coordonate de adâncime este utilizat pentru maparea planului de la sol la o adâncime diferită, în primul rând imaginile trebuie să fie preprocesate pentru a obține zona de pământ. Pe baza caracteristicilor geometrice, obiectele din imagini sunt categorizate exact [19], unde cerul, solul și verticala în imagini sunt împărțite în zone. În fig5, imaginea A este imaginea originală, imaginea B este rezultatul clasificării. În imaginea B, partea albastră este zona de cer, cea verde este suprafața solului, iar cea roșie este zona verticală. Săgețile "↑", "←" sau "→" pe obiecte arată direcția de schimbare a adâncimii. Marcile "?" Sau "x" pe obiecte reprezintă faptul ca aceste obiecte sunt solide sau goale, respectiv.

După ce cerul, solul și zonele verticale au fost separate, împărțim cu mai multă precizie [20, 21] pentru a obține locația obiectelor (a se vedea Fig5, imaginile B și C).

4.3.2 Percepția adâncimii în imagine

În această subsecțiune, se propune o metodă de percepție a adâncimii în imagine, care include percepția de adâncime a planului de la sol și percepția adâncimii a zonei verticale. Din acest motiv, putem stabili adâncimea cerului infinit.

După preprocesare, se obține o imagine în care fiecare obiecte și zone sunt separate una de celalătă. Orice părți ale rezultatului de segmentare pot fi descrise ca un quad de R_i (C_i, M_i, B_i, P_i). Acest quad furnizează atributele și informațiile de localizare ale unei regiuni de segmentare. În acest quad, ambele C_i și M_i reprezintă categorii ale regiunii. C_i arată regiunea care aparține cerului, planului de la sol sau verticală, iar M_i arată ce fel de marcă este în regiune. B_i este numărul liniei de bază a regiunii. P_i este coordonata 2D a punctului din stânga sus al regiunii.

Se presupune că un set R include toate regiunile imaginii segmentate. setul R poate fi descris ca $R = \{R_i \mid i = 0, 1, \dots, n\}$, unde n este numărul total de regiuni dintr-o imagine.

Prin presupunerea că nu sunt atârnate obiecte în aer și adâncimea unui obiect poate fi determinată de punctele pe care le atinge planul de la sol, putem estima cu ușurință informațiile despre profunzimea a majorităților de regiunilor. Dar există anumite regiuni acoperite de alte regiuni sau care nu ating direct planul de la sol, deci este dificil să se estimateze informațiile despre adâncime. Deoarece lucrările din [12] arată că regiunile învecinate pot oferi indicii importante pentru a deduce informațiile despre adâncime dintr-o regiune. Inspirat de [12], se propune o metodă de estimare a informațiilor privind adâncimea regiunii de către regiunile învecinate, pe baza

lungimii lor de atingere. Fiecare vecin care și-a stabilit adâncimea ar trebui să contribuie la stabilirea profunzimii acestei regiuni. Utilizăm următoarea ecuație pentru a determina adâncimea regiunilor care nu ating direct pământul:

$$dep = \sum_{j=1}^m r_j dep_j \quad (4.3.1)$$

În formula (Equation 4.3.1), m este numărul total de regiuni învecinate care au fost determinate adâncimea lor, r_j este lungimea de atingere celor două regiuni. Valoarea din r_j este dat de $r_j = \frac{TL_j}{\sum_{j=1}^m TL_j}$. TL_j în ecuație înseamnă lungimea atingerii a două regiuni. Între timp, trebuie să satisfacă $\sum_{j=1}^m r_j = 1$.

Tabela 4.2: Percepția adâncimii în imagine

Algoritmul 2. Percepția adâncimii a imaginii.

Input:	Setul de coordonate C ; Setul de regiune $R. (R = \{R_i (C_i, M_i, B_i, P_i) \mid i = 1, 2, \dots, n\})$
Output:	Harta de adâncime a imaginii.
Pas 1:	Setează un set ca $RF = \emptyset$, Initializează harta de adâncime goală.
Pas 2:	Traversează R , găsește toate $R_i \in R$, unde $C_i = SKY$. Setează adâncimea pentru fiecare R_i valoare maximă, șterge R_i din R și punele în RF .
Pas 3:	Traversează R , găsiți toți $R_i \in R$, unde $C_i = GROUND$. Setați adâncimea fiecareia R_i pentru valoarea corespunzătoare pe baza setul de coordonate C , scoateți R_i din R și puneti-l în RF .
Pas 4:	Scanați celelalte elemente în R și găsiți $R_i \in R$ care atinge planul de sol și are minimum B_i . Dacă reușește, mergeți la pasul 5; altfel, mergeți la pasul 6.
Pas 5:	În conformitate cu M_i și punctele de atingere ale R_i , setați adâncimea R_i , eliminăți R_i de la R și puneti-l în RF . Mergeți la pasul 4.
Pas 6:	Scanați celelalte elemente în R și găsiți $R_i \in R$ care are minimum B_i . Dacă reușește, mergeți la pasul 7; altfel, mergeți la pasul 8.
Pas 7:	Calculați adâncimea bazei R_i cu Formula (Equation 4.3.1), setați adâncimea R_i , ștergeți R_i de R și puneti-l în RF . Mergeți la pasul 6.
Pas 8:	Returnează harta de adâncime.

5 Concluzie

Scopul tezei date a fost de a face un studiu de caz pe problema percepției adâncimii dintr-o imagine monoculară, și de a găsi algoritmii de ultimă generație, cu cerințe de hardware minime, cu timp mic de antrenament, timpul mic de testare pentru procesarea secvențelor de imagini, mărimea minimă a datelor de antrenament. Înainte de a concepe un model, apare problema datelor de antrenament. Date de acest fel sunt foarte greu de creat, deoarece extragerea adâncimii dint-un peisaj e o problemă de hardware complicată. O metodă este folosirea unui dispozitiv laser, dar existența suprafetelor strălucitoare, nealinierea dispozitivului laser cu cel al camerei, peisaj în mișcare, și rezoluția mică a hărții de adâncime, duce la crearea de date cu posibile erori. O altă metodă este folosirea datelor de antrenament în formă de *stereo vision*. Dar hărțile de disparitate produc hărți de adâncime relative, cu limitări la distanțe mari și foarte mici, unde informația de adâncime absolută este mai ambiguă.

Unele metode au încercat să creeze rețele nesupervizate ce sunt antrenate pe imagini stereo, sau imagini continue video ce se bazează pe poziția din vedere. Cele mai bune rezultate din punct de vedere practic, și a erorilor produse, au fost obținute de metode bazate pe învățarea nesupervizată. Dar, din punct de vedere al erorilor, metoda care desparte problema în două, una de recreare a imaginii, iar a două de vedere stereo, a adus cele mai bune rezultate, numai din cauza că problema este transformată în cea de stereo vision.

Problemele de bază ce împiedică dezvoltarea ei, sunt, în primul rând, lipsa de date de antrenament cu hărți de adâncime cu precizie mare; a doua este limitarea puterii computaționale, deoarece aplicarea în robotică necesită hardware ușor, ceea ce de poate fi rezolvat prin operații la distanță. Percepția adâncimii în imagine este o problemă cu o soartă tristă pentru rezolvarea supervizată, sunt necesare date de antrenament cu hărți de adâncime exacte. Până când din dezvoltările tehnice nu va apărea un aparat exceptional de citire a adâncimii din spațiu înconjurător, problema dată va avea un interes, altfel necesitatea unei soluții în timp real va pierde.

Bibliografie

- [1] Saxena, Ashutosh, Min Sun, and Andrew Y. Ng. "Make3D: Depth Perception from a Single Still Image." AAAI. 2008.
- [2] Saxena, Ashutosh, Min Sun, and Andrew Y. Ng. "Make3d: Learning 3d scene structure from a single still image." IEEE transactions on pattern analysis and machine intelligence 31.5 (2009): 824-840.
- [3] Saxena, Ashutosh, Sung H. Chung, and Andrew Y. Ng. "Learning depth from single monocular images." Advances in neural information processing systems. 2006.
- [4] Eigen, David, and Rob Fergus. "Predicting depth, surface normals and semantic labels with a common multi-scale convolutional architecture." Proceedings of the IEEE International Conference on Computer Vision. 2015.
- [5] Ladicky, Lubor, Jianbo Shi, and Marc Pollefeys. "Pulling things out of perspective." Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. 2014.
- [6] Karsch, Kevin, Ce Liu, and Sing Bing Kang. "Depth extraction from video using non-parametric sampling." European Conference on Computer Vision. Springer, Berlin, Heidelberg, 2012.
- [7] Liu, M., Salzmann, M., & He, X. (2014). Discrete-Continuous Depth Estimation from a Single Image. 2014 IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition, 716–723. <https://doi.org/10.1109/CVPR.2014.97>
- [8] Laina, Iro, et al. "Deeper depth prediction with fully convolutional residual networks." 3D Vision (3DV), 2016 Fourth International Conference on. IEEE, 2016.
- [9] Eigen, David, Christian Puhrsch, and Rob Fergus. "Depth map prediction from a single image using a multi-scale deep network." Advances in neural information processing systems. 2014.
- [10] Godard, Clément, Oisin Mac Aodha, and Gabriel J. Brostow. "Unsupervised monocular depth estimation with left-right consistency." CVPR. Vol. 2. No. 6. 2017.
- [11] Kuznetsov, Yevhen, Jörg Stückler, and Bastian Leibe. "Semi-supervised deep learning for monocular depth map prediction." Proc. of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. 2017.

- [12] Ladicky, Lubor, Jianbo Shi, and Marc Pollefeys. "Pulling things out of perspective." Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. 2014.
- [13] Xie, Junyuan, Ross Girshick, and Ali Farhadi. "Deep3d: Fully automatic 2d-to-3d video conversion with deep convolutional neural networks." European Conference on Computer Vision. Springer, Cham, 2016.
- [14] Mayer, Nikolaus, et al. "A large dataset to train convolutional networks for disparity, optical flow, and scene flow estimation." Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. 2016.
- [15] J. Pang, W. Sun, J. S. Ren, C. Yang, and Q. Yan. Cascade residual learning: A two-stage convolutional neural network for stereo matching. arXiv preprint arXiv:1708.09204, 2017
- [16] Geiger, Andreas, Philip Lenz, and Raquel Urtasun. "Are we ready for autonomous driving? the kitti vision benchmark suite." Computer Vision and Pattern Recognition (CVPR), 2012 IEEE Conference on. IEEE, (KITTI), 2012.
- [17] Cordts, Marius, et al. "The cityscapes dataset for semantic urban scene understanding." Proceedings of the IEEE conference on computer vision and pattern recognition. 2016.
- [18] Luo, Yue, et al. "Single view stereo matching." Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. 2018.
- [19] Hoiem, Derek, Alexei A. Efros, and Martial Hebert. "Geometric context from a single image." Computer Vision, 2005. ICCV 2005. Tenth IEEE International Conference on. Vol. 1. IEEE, 2005.
- [20] Felzenszwalb, Pedro F., and Daniel P. Huttenlocher. "Efficient graph-based image segmentation." International journal of computer vision 59.2 (2004): 167-181.
- [21] Hoiem, Derek, Alexei A. Efros, and Martial Hebert. "Closing the loop in scene interpretation." Computer Vision and Pattern Recognition, 2008. CVPR 2008. IEEE Conference on. IEEE, 2008.
- [22] Firman, Michael. "RGBD datasets: Past, present and future." Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition Workshops. 2016.
- [23] Silberman, Nathan, et al. "Indoor segmentation and support inference from rgbd images." European Conference on Computer Vision. Springer, Berlin, Heidelberg, 2012.
- [24] Menze, Moritz, and Andreas Geiger. "Object scene flow for autonomous vehicles." Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. 2015.

- [25] Menze, M., Ch Heipke, and A. Geiger. "Joint 3d estimation of vehicles and scene flow." ISPRS Annals of the Photogrammetry, Remote Sensing and Spatial Information Sciences 2 (2015): 427.
- [26] Mayer, Nikolaus, et al. "A large dataset to train convolutional networks for disparity, optical flow, and scene flow estimation." Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. 2016.
- [27] Liu, Ce, Jenny Yuen, and Antonio Torralba. "Nonparametric scene parsing: Label transfer via dense scene alignment." Computer Vision and Pattern Recognition, 2009. CVPR 2009. IEEE Conference on. IEEE, 2009.
- [28] Vedaldi, Andrea, and Karel Lenc. "Matconvnet: Convolutional neural networks for matlab." Proceedings of the 23rd ACM international conference on Multimedia. ACM, 2015.
- [29] He, Kaiming, et al. "Deep residual learning for image recognition." Proceedings of the IEEE conference on computer vision and pattern recognition. 2016.
- [30] Zwald, Laurent. "The BerHu penalty and the grouped effect Sophie Lambert-Lacroix UJF-Grenoble 1/CNRS/UPMF/TIMC-IMAG UMR 5525, Grenoble, F-38041, France and." arXiv preprint arXiv:1207.6868 (2012).
- [31] K. He, X. Zhang, S. Ren, and J. Sun. Deep residual learning for image recognition. arXiv preprint arXiv:1512.03385, 2015.
- [32] Dosovitskiy, Alexey, Jost Tobias Springenberg, and Thomas Brox. "Learning to generate chairs with convolutional neural networks." Computer Vision and Pattern Recognition (CVPR), 2015 IEEE Conference on. IEEE, 2015.
- [33] F. Liu, C. Shen, and G. Lin. Deep convolutional neural fields for depth estimation from a single image. In Proc. Conf. Computer Vision and Pattern Recognition (CVPR), pages 5162–5170, 2015.
- [34] Li, Bo, et al. "Depth and surface normal estimation from monocular images using regression on deep features and hierarchical CRFs." Proceedings of the IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. 2015.
- [35] Krizhevsky, Alex, Ilya Sutskever, and Geoffrey E. Hinton. "Imagenet classification with deep convolutional neural networks." Advances in neural information processing systems. 2012.
- [36] Simonyan, Karen, and Andrew Zisserman. "Very deep convolutional networks for large-scale image recognition." arXiv preprint arXiv:1409.1556 (2014).
- [37] Chen, Weifeng, et al. "Single-image depth perception in the wild." Advances in Neural Information Processing Systems. 2016.
- [38] El-laithy, Riyad A., Jidong Huang, and Michael Yeh. "Study on the use of Microsoft Kinect for robotics applications." Position Location and Navigation Symposium (PLANS), 2012 IEEE/ION. IEEE, 2012.

- [39] Hassner, Tal, and Ronen Basri. "Example based 3D reconstruction from single 2D images." Computer Vision and Pattern Recognition Workshop, 2006. CVPRW'06. Conference on. IEEE, 2006.
- [40] Garg, Ravi, et al. "Unsupervised cnn for single view depth estimation: Geometry to the rescue." European Conference on Computer Vision. Springer, Cham, 2016.
- [41] Godard, Clément, Oisin Mac Aodha, and Gabriel J. Brostow. "Unsupervised monocular depth estimation with left-right consistency." CVPR. Vol. 2. No. 6. 2017.
- [42] Newell, Alejandro, Kaiyu Yang, and Jia Deng. "Stacked hourglass networks for human pose estimation." European Conference on Computer Vision. Springer, Cham, 2016.
- [43] Shelhamer, Evan, Jonathan Long, and Trevor Darrell. "Fully convolutional networks for semantic segmentation." arXiv preprint arXiv:1605.06211 (2016).
- [44] Cordts, Marius, et al. "The cityscapes dataset for semantic urban scene understanding." Proceedings of the IEEE conference on computer vision and pattern recognition. 2016.
- [45] Zhou, Tinghui, et al. "Unsupervised learning of depth and ego-motion from video." CVPR. Vol. 2. No. 6. 2017.